

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 46

Η ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΙΟΥΔΙΤΟΥ

(11 Νοεμβρίου 826—1926)

Τῇ 11 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 826 ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ περιῶραν 12ην ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης ἐν τῇ ἐν Βιθυνίᾳ Μονῇ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος, βαρέως ἀσθενῶν ἀπὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου ἀφοῦ ἤδη προπαρασκευάσθη διὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν, πρόσεκάλεσε περὶ ἑαυτὸν τοὺς μοναχοὺς ἵνα ψάλωσι. Καθ' ἣν στιγμήν ἔψαλλον τὸν στίχον «εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάθωμαι τῶν δικαιοματίων σου, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἔζησάς με Κύριε» (ψαλμ. 118,93), ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ἄγων τότε τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ μακρὰν καὶ ὑπερθαύμαστον δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡσύχως ἐξέπνευσεν. Τῇ ἐπαύριον ἐκηδεύθη ἐν μέσῳ συρροῆς ἀπειροῦ πλήθους, ἐτάφη δ' ἐντὸς τοῦ καλλίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ὀπόθεν τὸ ἱερόν του λείψανον μετηνέχθη εἰς τὴν νῆσον Πρίγκηπον. Βραδύτερον ἀνεκομίσθη ἐν ἱερῷ πομπῇ εἰς τὴν ΚΠολιν καὶ ἀπετέθη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Στουδίου, ἣν ἐδόξασεν.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ ἐτησίως κατὰ τὴν ἀξιωμασιμὸνευτον ἐκείνην ἡμέραν τῆς 11 Νοεμβρίου τὴν ἱερὰν μνήμην αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συμπύπτει ἡ ἐνδεκάτη ἑκατονταετηρίς τῆς μακαρίας τελευτῆς αὐτοῦ, τοῦ «τῆς ἀληθείας σφοδροῦ συνηγόρου, τοῦ στύλου καὶ ἐδραιώματος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ὡς αὐτὸν γεραίρει ἡ Ἐκκλησία, τοὺς μεγάλους ἐξυμνοῦσα ἀγωνίας του.

Ὁ Θεόδωρος Στουδίτης διεκρίθη τῷ ὄντι ἐπὶ τῷ φλέγοντι ζήλῳ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Υπῆρξεν εἰλικρινής, καὶ ἀπερίστροφος, τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ τελειότητος ὑπογραμμός, δραστηριώτατος καὶ ἀκατάβλητος μαχητής, πάντοτε ἕτοιμος ὢν εἰς πᾶσαν θυσίαν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ζωῆς, χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Κατὰ τῶν εἰκονομέχων ὑπεστήριξε τὴν προσκύνειν τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ

τὰ διασαλευθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα, ἠγωνίσθη γενναίως ὑπὲρ τοῦ καταδιωκομένου ὑπ' αὐτῶν μοναχικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ μετεροθύμισε τοῦτον, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν σπουδαῖον διὰ τὴν ζωὴν τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας παράγοντα, φρουρὸν πεφωτισμένον καὶ ἄγρυπνον τῶν δογμάτων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδίδοντα εἰς αὐτὴν τοὺς μέλλοντας Ἱεράρχας, μετὰ προσήκουσάν προπαρασκευήν, διὰ τῶν Μοναστηριακῶν Σχολῶν, ὠφελοῦντα τὴν κοινωνίαν διὰ τῆς ἀγαθοεργίας, καλλιεργοῦντα καὶ ἀναπτύσσοντα τὰ γράμματα. Τοιοῦτον ἠθέλησε καὶ τοιοῦτον κατέστησε τὸν μοναχικὸν βίον ὁ ἅγιος Θεόδωρος, κέντρον περίλαμπρον αὐτοῦ ἀναδείξας τὴν περιώνυμον Μονὴν τοῦ Στουδίου.

Ἐν τῇ ρυθμίσει τῆς ἐσωτερικῆς μοναστηριακῆς ζωῆς ἀπέφυγε τὴν ὑπερβολικὴν αὐστηρότητα, ἣτις ἐχαρακτήριζεν αὐτὴν πρὸ αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὴν τροφήν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν μοναχῶν. Ἦθελε νὰ καταστήσῃ τοὺς μοναχοὺς, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του, «τὰ νεῦρα καὶ ἐδραιώματα τῆς Ἐκκλησίας». Ἐκτιμῶν τὴν σημασίαν τῆς τε ἱερᾶς καὶ τῆς θύραθεν παιδείας, θερμῶς συνίστα ταύτην εἰς τοὺς Στουδίτας, ὑπεδείκνυε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν ποίησιν, ἥς τοὺς κλασικοὺς τύπους εἰσήγαγεν εἰς τοὺς θαυμασιοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, οὓς ἐξέπόνησε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτοῦ συγγραμμάτων καὶ τῶν θαυμασίων ὁμιλιῶν.

Ἐναντίον τῶν αὐθαιρέτων ἐπεμβάσεων τῶν αυτοκρατόρων εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπερημύνθη τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς. Ἀποκρούων δὲ πᾶσαν «οἰκονομίαν» ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασιν, ὑπεστήριξεν αὐστηρῶς τὴν «ἀκρίβειαν τῶν δογμάτων καὶ τῶν κανόνων». Ἐζήτηε νὰ τηρῶνται ἀπαρεγκλίτως αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ, παρὰ τὴν συντηρητικότητά αὐτοῦ, ἀπέφυγε τὰς ἀκρότητας. Ἀπέκρουε δὲ πᾶσαν βίαν κατὰ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ τῆς δράσεως αὐτοῦ, τῶν ἀπεριγράπτων ἀγῶνων καὶ τῶν συγγραμμάτων ἠσκησεν ὁ Θεόδωρος Στουδίτης μεγίστην ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπίδρασιν. Καίτοι ἦτο ἀπλοῦς μοναχὸς καὶ ἠγούμενος Μονῆς,

ὑπῆρξεν, οὐχ ἦντον, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς καὶ πρόμαχος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων. Κατεδιώκετο, ἀπειμακρύνετο εἰς σκληρὰν ἐξορίαν, ὑπεβάλλετο εἰς τῶμερὰς δοκιμασίας, ἐφυλακίζετο ἐπὶ μῆνας καὶ ἔτη, σκληρῶς ἐβασανίζετο, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκάμφθη. Διὰ τῶν συγγραμμάτων καὶ διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων, δι' ἀπεράντου ἀλληλογραφίας, κατώρθου νὰ συγκρατῆ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα, ὁσάκις ἐξωρίζετο ἢ ἐφυλακίζετο. Σύμπας δὲ ὁ χριστιανικὸς κόσμος παρηκολούθει μετὰ θαυμασμοῦ τὸν πολυῦμηστον ἐκείνον ἀγῶνα, τὸν βραδύτερον ἀπολήξαντα εἰς τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ χιλιοστὴ ἑκατοστὴ ἐπέτειος τῆς μακαρίας τελευτῆς τοιοῦτου ἀγιοτάτου ἀνδρὸς καὶ ἀκαταβλήτου ἀγωνιστοῦ, τοῦ ἀγλαΐματος καὶ σεμνώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς μὴ παρέλθῃ ἀπαράτητος. Ἄλλ' ὡς χρησιμεύσῃ εἰς ζωηρὰν ἀνάμνησιν τῆς ἱερᾶς καὶ σεπτῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀγίου Θεοδώρου Στουδίτου καὶ ὡς ἐμβάλλῃ εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐργαζομένους τὸν ἱερὸν πόθον μιμήσεως τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μεγάλων ἀγώνων.

† Α. Χ.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περιελθόντων αὐτῆ κτημάτων καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ΓΥΙΔ' «περὶ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου» καὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

1) Καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἀκυρώσεως συμβάσεων Μοναστηριακῶν κλπ. κτημάτων» καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1926 ὁμοίου «περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1923 Ν. διατάγματος, καὶ περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομοθετικοῦ διατάγματος», ὡς ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, ὡς πρὸς τὰς συμβάσεις μισθώσεων, τῶν κτημάτων τούτων ἐπανερχομένων εἰς τοὺς πρῶν κυρίους, τῶν δὲ μισθώσεων διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ, πλὴν τῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν προβλέπουσι τὰ δύο ἐπόμενα ἐδάφια.

2) Αἱ τυχόν μετ' ἀκύρωσιν τῶν ὡς ἄνω συμβάσεων μισθώσεως γινόμεναι παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης νέαι μισθώσεις διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ὑπὲρ τῶν

πρῶν κυρίων, εἰς οὓς ἐκχωροῦνται δυνάμει τοῦ παρόντος ἅπαντα τὰ ἐκ τῶν συμβάσεων τούτων δικαιώματα τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ ἀγωγαί.

3) Ἐκ τῶν ἄνευ δημοπρασίας γενομένων ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1922 καὶ ἐφεξῆς μισθώσεων Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, αἱ μὴ λήξασαι εἰσέτι ἀκυροῦνται.

Ἄρθρον 2.

Διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ διὰ τοῦ 1 ἐδαφίου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καταργούμεναι διατάξεις, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ μισθώσεων Μοναστηριακῶν ἀκινήτων ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν.

Ἄρθρον 3.

Τὰ ἄρθρα 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἀκυρώσεως συμβάσεων Μοναστηριακῶν κλπ.» καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1926 ὁμοίου «περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1923 Ν. Δ. καὶ περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Ν. Διατάγματος», ὡς ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, ἀντικαθίστανται ὡς ἑξῆς:

1) Θεωροῦνται αὐτοδικαίως ἀκυροὶ αἱ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1922 μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συναφθεῖσαι παρὰ τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων, τῶν Κοινοτήτων, Μονῶν καὶ Ἐκκλησιῶν συμβάσεις ἐκποιήσεως ἀκινήτων ἢ συστάσεως ἐμπραγμάτων δικαίων ἐπ' αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένοντο διὰ δημοπρασίας, τὰ δὲ οὕτως ἐκποιηθέντα κτήματα περιέρχονται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν.

2) Αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω συμβάσεις ἐφ' ὅσον ἐγένοντο διὰ δημοπρασίας λογίζονται ἔγκυροι. Ἐὰν ὅμως τὸ ἐξ αὐτῶν ἐπιτευχθὲν τίμημα ἤθελε κριθῆ παρὰ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς ἔλασσον τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως πραγματικοῦ τοιοῦτου τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ἡμῖς, βεβαιούται ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ δι' ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς καὶ εἰσπράττεται παρ' αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἢ διὰ τῆς ἀποφάσεώς της ταύτης ὀριζομένη διαφορὰ. Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀγοραίας ἀξίας τῶν ὡς ἄνω ἀκινήτων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως αὐτῶν ἐξευρίσκειται ἐπὶ τῇ βάσει συγχρόνων ἐπισήμων συμβολαίων ἀγοραπωλησίας τῶν ἐγγύτερον πρὸς τὰ κρινόμενα κειμένων γηπέδων, ἐν ἐλλείψει τοιούτων ἐπὶ τῇ βάσει συμβολαίων τὸ πολὺ πρὸ διετίας γενομένων καὶ ἐν ἀνυπαρξίᾳ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ βάσει παντὸς ἄλλου μέσου ἀποδείξεως.

Ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως δύναται ὁ ἀγοραστὴς νὰ δηλώσῃ παραίτησιν ἀπὸ τῆς συμβάσεως, ὁπότε ἡ κυριότης περιέρχεται εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν, ἀποδίδουσαν αὐτῷ τὸ καταβληθὲν τίμημα ἀτόκως.

Ἄρθρον 4.

Ἀπασαί αἱ ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης γινόμεναι μεταγραφαὶ κτημάτων περιελθόντων αὐτῇ δυνάμει τῶν καταργουμένων ὡς ἄνω διατάξεων, ἀκυροῦνται δυνάμει τοῦ παρόντος, διαγραφομένης τῆς σχετικῆς πράξεως τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης εἴτε τῶν ἐχόντων ἔννομον πρὸς τοῦτο συμφέρον.

Ἄρθρον 5.

Καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1926 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1923 Νομ. Διατάγματος καὶ περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. διατάγματος περὶ ἀπαλοτριώσεως τῶν καταπατουμένων κτημάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν», ὡς ἐτροποποιήθησαν ἢ συνεπληρώθησαν διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων.

Ἄρθρον 6.

Ἐκ τῶν Μοναστηριακῶν καὶ λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει κτημάτων, ἅτινα ἀπαλοτριωθέντα ἢ ἐκουσίας ἐκποιήθηνα πρὸς τῶν Μονῶν κλπ. κατὰ τὸν ἀγροτικὸν νόμον ἢ ἀπαλοτριωθέντα ὑπὲρ Οἰκοδομικῶν Συνεταιρισμῶν περιήλθον εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν, ὑποχρεοῦται αὕτη ἐφ' ὅσον τὰ ἐκποιεῖ ν' ἀποδίδῃ εἰς τὸ Γεν. κὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ποσοστὸν 25 ο)ο ἐκ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς τιμῆς, εἰς ἣν ἐπωλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀπηλλοτριώθησαν καὶ τῆς τιμῆς εἰς ἣν θὰ πωλήσῃ ταῦτα ἢ Ἀεροπορικῇ Ἀμυνᾷ.

Ἄρθρον 7.

Ἐκ τῶν προσόδων τῆς ἀκινήτου Ἐκκλησιαστικῆς ἐν γένει περιουσίας, ἐκποιουμένης ἢ ἐκμισθουμένης, καταβάλλεται εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν, ὡς εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ποσοστὸν 25 ο)ο.

Ὁ τρόπος τῆς καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ὡς καὶ τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ποσοστοῦ, κανονισθῆσεται διὰ διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσαι τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Στρατιωτικῶν.

Ἄρθρον 8.

1) Διὰ διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσαι τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Στρατιωτικῶν κανονισθῆσεται ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τῶν δημοπρασιῶν ἐκποιήσεως ἢ μισθώσεως ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει ἀκινήτων, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὁποίου ἐφαρμοζονται αἱ κείμεναι διατάξεις.

2) Πάντως, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δημοπρασιῶν τούτων δέον νὰ παρίσταται ἐπὶ ποιῆ ἀκυρότητος ὁ οἰκείος Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἢ ὁ Διευθυντὴς τοῦ κτηματικοῦ γραφείου, ἢ οἱ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ τῶν ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι ὀριζόμενοι καθ' ὃν τρόπον θὰ κανονίσῃ τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον Διάταγμα.

3) Τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου μετέχουσι μετὰ ψήφου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ζητημάτων διαχειρίσεως ἢ διαθέσεως ἀκινήτου Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἐν μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ εἰς ἀνώτερος ὑπάλληλος αὐτῆς ἐπὶ βαθμῶν τοῦλάχιστον διευθυντοῦ, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ἐπίσης προστίθεται εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ὡς μέλος μετὰ ψήφου εἰς σύμβουλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐκ τῶν προϋπηρετησάντων καὶ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον,

ὀριζόμενος ἐπὶ ἐτησίᾳ θητεία ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Ἱεροσκευμάτων.

Διὰ τὴν ἀπαρτίαν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦλάχιστον πέντε μελῶν, ἐξ ὧν πάντως δύο ἐκ τῶν κληρικῶν.

Ἄρθρον 9.

Τὸ τίμημα τὸ καταβληθὲν ὑπὸ τῶν ὑπὲρ ὧν αἱ ἀναγκαστικαὶ ἢ ἐκούσια ἐκποιήσεις, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 6 τοῦ παρόντος, ἀποδίδεται αὐτοῖς παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν δι' ἐντάλλματος ἐκδιδομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς πληρωμῆς καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγγραφομένης δινᾶμει τῆς παρουσίας εἰς τὸν προῦπολογισμὸν ἐξόδων τοῦ τρέχοντος ἔτους· σχετικῆς πιστώσεως ὑπὸ ἴδιον κεφάλαιον καὶ ἄρθρον.

Ἄρθρον 10.

Τὰ κτήματα τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει δύνανται νὰ διατεθῶσι πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς περὶ ἐκουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγοτικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ τίμημα τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης.

Ἄρθρον 11.

Αἱ ἐγκριτικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἐπὶ μισθώσεων πέραν τῆς πενταετίας καὶ ἐκποιήσεων ἀκινήτων ἀξίας ἄνω τῶν 50 χιλιάδων δραχμῶν, κοινοποιοῦνται μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Ἱεροσκευμάτων.

Ἄρθρον 12.

Ἀπαντες οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου διορίζονται καὶ προάγονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσόντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐπόπτης μόνον τῶν Ἱερῶν Μονῶν διορίζεται ὁ προϋπηρετήσας εἰς Διοικητικὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς Ἱερατικὴν Σχολὴν μὲ βαθμὸν τοῦλάχιστον τμηματάρχου β' τάξεως.

Αἱ θέσεις τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἐξισοῦνται κατὰ βαθμὸν καὶ μισθὸν πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.

Τὸν Διευθυντὴν τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἀπόντα, κωλυόμενον ἢ μὴ ὑπάρχοντα, ἀναπληροῖ λαϊκὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἱεροσκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας μετὰ πρότασιν τοῦ Σώματος.

Ἄρθρον 13.

Τὸ ἄρθρον 47ον τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1924 Ν. Διατάγματος «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐρημεριῶν», ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

Ἡ Παρ' ἑκάστη Μητροπόλει συνιστᾶται Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Μητροπολίτου ὡς προσέδρου, ἐνὸς πρωτοδικικοῦ ὀριζόμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἢ ἐὼν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Μητροπόλεως δὲν ὑπάρχῃ Πρωτοδικεῖον, τοῦ Εἰ-

ρηνοδίκου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐνὸς ἐφημερίου τῆς ἔδρας τῆς Μητροπόλεως ἐκλεγομένου παρὰ τῶν ἐφημερίων τῆς ἔδρας τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐνὸς ἐνοριακοῦ ἐπιτρόπου ἐκλεγομένου ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν τῆς ἔδρας τῆς Μητροπόλεως.

Τὸν Μητροπολίτην κωλυόμενον ἢ ἀπόντα ἀναπληροῖ ὁ κανονικὸς αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς, τὸν Εἰρηνοδίκην ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς, τὸν δὲ ἔφορον ὁ Ταμίης.

Τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατ' ἐξαιρέσειν ἀποτελεῖται ὡς ἑξῆς :

Ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς προέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ἐνὸς Δημοτικοῦ Συμβούλου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐνὸς δημοτικοῦ συμβούλου τοῦ Δήμου Πειραιῶς, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν οἰκείων δημοτικῶν συμβουλίων, ἐνὸς ἐφημερίου ἐκλεγομένου ὑπὸ τῶν ἐφημερίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐνὸς ἐνοριακοῦ ἐπιτρόπου ἐκλεγομένου ὑπὸ τῶν ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ὁ ἐνοριακὸς ἐπίτροπος, μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς θητείας αὐτοῦ ὡς μέλους, ἀπέχει τῶν ἐπιτροπιακῶν αὐτοῦ καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων τῆς ἐνορίας αὐτοῦ, ἀντικαθιστάμενος παρὰ ἀναπληρωτοῦ ἐπιτρόπου. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς, καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος. Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τὴν προεδρείαν ἀσκεῖ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου».

Ἄρθρον 14.

Μέχρι τοῦ καθορισμοῦ καὶ τῆς ἀναλήψεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ὁ μισθὸς τῶν ἐφημερίων ὁρίζεται ὑπὸ τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσόδων τῶν Ναῶν καὶ τῆς εἰσφορᾶς τῶν κοινοτήτων εἰς χρῆμα ἢ εἶδος.

Ἄρθρον 15.

Πάντες οἱ μὴ Ἐνοριακοὶ Ναοὶ, οὐδενὸς τούτων ἐξαρουμένοι, οἱ ἔχοντες ἐτήσιον ἔσοδον ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν, ἀνήκουσι κατὰ κυριότητα εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, εἰς ὃ προσήκει ἡ καθόλου διοίκησις καὶ διαχείρισις αὐτῶν. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἰσχύει μόνον, ὡς πρὸς τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ Ναοὺς.

Ἄρθρον 16.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη πρὸς τὸ παρὸν καταργεῖται.

Ἄρθρον 17.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Νοεμβρίου 1926.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Γ. Κονδύλης

Τὰ Μέλη

Π. Ἀργυρόπουλος, Θ. Πετιμεζᾶς, Γ. Διδάχος, Α. Πρέκας, Α. Δεναξᾶς, Α. Ἀναστασιάδης, Η. Ἀσιώτης.

Ο ΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Β'

Ὁ Ὁμῆρ Πασᾶς Βρυώνης ἐλθὼν περὶ τὰ τέλη (25) Ὀκτωβρίου τοῦ 1822 μετὰ τοῦ Κιουταχῆ καὶ 11,000 μαχητῶν ἐπολιόρησε τὸ Μεσολόγγιον. Ὑποθέτων δὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες τὴν νύκτα τῆς 25 Δεβρίου θὰ ἦσαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν ἀπεφάσισε νύκταρ νὰ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες εἶχον εἰδοποιηθῆ περὶ τούτου παρὰ τινος Ἰωάννου Γούναρη ἐξ Ἀρτης κληγοῦ τοῦ Ὁμέρ. Ὁ χριστιανὸς οὗτος, κληγῶν θαλασσοπούλια ἐν τῇ ἄσπρη ἀλυκῆ, συνήνητησε τὸν γραμματέα τοῦ Μακρῆ, Ἀθανάσιον, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεύθη τὸ βούλευμα τοῦ Ὁμέρ. Ὁ Πορφύριος εἰδοποιηθεὶς περὶ τούτου παρὰ τοῦ προέδρου Α. Μαυροκορδάτου διέταξε καταλλήλως, ἵνα αἱ Ἐκκλησίαι μὴ ἀνοίξωσι τὸ πρωὶ τῆς 25 διὰ νὰ μὴ καταλείψωσι τὰς θέσεις τῶν οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω ἀπέτυχεν ἡ τοῦ Ὁμέρ ἔφοδος. Μετὰ δὲ τὴν ἤτταν ὁ Ὁμῆρ πασᾶς μεταβὰς εἰς Ἀρταν κατέσφαξε τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ἰωάννου Γούναρη, ὅστις μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ σχεδίου τοῦ Ὁμέρ πασᾶ κατὰ τοῦ Μεσολογγίου κατέφυγεν εἰς τὸ Μεσολόγγιον, καὶ καθ' ὄλον τὸν ἀγῶνα ἐμάχετο ἐναντίον τῶν Τούρκων· μετὰ δὲ τὴν ἐλευθερίαν ἐγένετο μοναχὸς ἀφιερῶθεις εἰς τὸ μοναχικὸν τῆς ἁγίας Ἐλεούσης, ὕπερ ἀνεκαίνισε διὰ συνδρομῶν. Εἰς δὲ τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας ἔδιδεν ὕδωρ Ὁ Πορφύριος κατὰ τὴν πρώτην ταύτην πολιορκίαν μετέβη εἰς Πάτρας διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν τῶν Πελοποννησίων διὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα, ἣν καὶ ἔφερον. Μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπων ἐκήδευσεν τὸν Μᾶκρον Μπότσαρη καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἐπιτάφιόν του. Ἐπίσης τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1824, ὅτε ἐγένετο ἡ κηδεία τοῦ φιλέλληνος λόρδου Βύρωνος, ἦτο ἐν αὐτῇ λαβὼν μέρος ὡς ἀρχιερεὺς μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του Ἰωσήφ τοῦ Ραγῶν. Τῇ 30ῇ Μαρτίου 1824 διωρίσθη παρὰ τοῦ Α. Μαυροκορδάτου α'. συνήγορος ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Καραϊσκάκη συνεννοηθέντος μετὰ τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τῆς Πατρίδος.

Ἐλάμβανε δὲ μέρος εἰς ὅλα τὰ συμβούλια καὶ εἰς

όλας τὰς ἀποστολὰς ἀφίνων κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ὡς ἀντιπρόσωπόν του τὸν ἀοίδιμον ἐπίσκοπον τῶν Ρωγῶν Ἰωσήφ. Μετὰ τοῦ Μεταξᾶ, ἐπάρχου τοῦ Μεσολογγίου, διωργάνωσε τὰς ἐν Μεσολογγίῳ ὑπηρεσίας. Φέρεται δὲ ὑπογεγραμμένος εἰς πολλὰ ἐπαναστατικὰ ἔγγραφα. Ἐν τῷ πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἰωάννην Ράγγον ἔγγραφῳ, μαρτυροῦντι τὰς πρὸς τὴν πατριδα ἐκδουλεύσεις του, ὑπογράφεται μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων τῇ 15 Ἰανουαρίου 1822. Κατὰ τὴν β'. Ἐθνικὴν Συνέλευσιν συνέβη μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Πορφύριου τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον. Ὁ Κολοκοτρώνης ἔχων εὐνοούμενον τὸν Ἀναγνώστην Δεληγιάννην ἐζήτηε νὰ ἐκλεγῆ οὗτος πρόεδρος τοῦ Νομοθετικοῦ. Ὅταν ὁμοῦς ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ Νομοθετικοῦ ὁ Μαυροκορδάτος, ἐξεμάνη ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πορφύριον εἶπε πρὸς αὐτόν : « Πρὸ ὀλίγου μοῖλεγεσ τόσα διὰ τὸν Μαυροκορδάτον . . . πῶς ἕνα μῆνα ἔγινε καλός ; » Ὁ Πορφύριος ἀπήντησε τότε « ὁ καλὸς εἶνε καὶ κακός ». Ὁ Κολοκοτρώνης ἐρεθισθεὶς ἀνταπήντησε « εἰάν τὸν ἐκλεξες γιὰ καλόν, πάρτον εἰς τὴν Ἄρταν..... καὶ μὴ μοῦ βροντᾶς τὸ πόδι, γιὰτὶ βροντῶ τὸ σπαθὶ καὶ σοῦ κόβω τὸ κεφάλι. » Φοβηθεὶς δὲ τότε ὁ Πορφύριος ἀπεχώρησεν. Κατὰ τὴν ἔξοδον τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου γενομένην τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1826 δὲν παρευρέθη, διότι ἦτο παρῶν ἐν τῇ ἐν Ἐπιδαύρῳ Γῆ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, γενομένη τῇ 6 Ἀπριλίου 1826 καὶ ἦτις διήρκεσε μέχρι τῆς 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀποτόμως διακοπεῖσα ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου. Ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ διωρίσθη μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς συσταθείσης πρὸς συνεννόησιν μετὰ τοῦ λόρδου Κάνιγκ διὰ τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Πορφύριος εἶχε λαμβάνειν χρηματικόν τι ποσὸν παρὰ τοῦ Ἰ. Φιλήμονος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φιλήμων δὲν ἤθελε νὰ ἀποτίσῃ τοῦτο συμβιβαστικῶς κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, εἰς ὃ ὁ Πορφύριος κατέφυγεν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλιν ὁ Φιλήμων δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καποδιστρίου Βιάρος ἐφυλάκισεν αὐτόν. Μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ Μεσολογγίου (1829) καὶ τὴν κάθοδον τοῦ Καποδιστρίου, δι' ἐπιστολῆς τούτου ἀπὸ 30 Μαΐου 1829 προετράπη ὁ Πορφύριος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ἡ παρουσία του ἦτο ἀναγκαία, ὅπερ καὶ ἔπραξε. Περίλυπος εἶδε τὰ ἐρείπια τῆς ἐνδόξου πόλεως. Ὁ ἴδιος ἀφηγεῖται ἐν τοῖς ἔγγραφοις του τὴν ἐπικρατοῦσαν δυστυχίαν ἕνεκα τῆς πενίας τῶν χριστιανῶν του. Λυπεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφανεύεται διὰ τὸν ἐνδοξον θάνατον τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἐκ τῆς ἀκολουθίας

του εὐρίσκει ζῶντα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Γεράσιμον Ζαλογγίτην. Ἐκ τῶν δέκα καὶ πέντε ἱερέων κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου, κατὰ τὴν ἔξοδον μόνος ὁ Γεράσιμος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Μπαργιόσης ἱερεῦς Βονίτσης ἐσώθησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀρχιμ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ
Ἱεροκλήρυξ Ἀχαρνανίας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἱδεώδεις ἐκλογαί.

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ καθ' ἅπαν τὸ κράτος διεξήχθησαν ἐκλογαί πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς χώρας εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθεῖσαν πολιτικὴν ὀμαλότητα. Ἡ τάξις, ἡ σοβαρότης, ἡ σεμνότης, αἵτινες κατὰ τὴν ὀμολογίαν ἀπαξιαπάντων τῶν πολιτῶν ἐπεκράτησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ καθ' ἅσασαν τὴν ἐπικράτειαν, ὑπῆρξαν ἀπαρδειγματίστοι οὐ μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἴσως καὶ ἐν τοῖς μᾶλλον εὐνομούμενοις τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπέκτησεν ἤδη τὴν προσήκουσαν πολιτικὴν ὀριμότητα, σωφρονίας δὲ δι-οικουόμενος ἀποτελεῖ σπουδαῖον παράγοντα πολιτισμοῦ καὶ ἐν τῷ συστήματι τῶν βαλκανικῶν κρατῶν—στενότερον—, καὶ ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ οικογενείᾳ—εὐρύτερον.— Πᾶσα εὐχὴ ὑπὲρ τῆς ἀδιαταράκτου πολιτικῆς τῆς ἡμετέρας πατρίδος σταδιοδρομίας, ἧς ἡ καθ' οἰο-δήποτε τροποῦ ἀνακοπὴ ἢ παρεμπόδισις ἀπεργάζεται συμφορᾶς, οἷας ἤδη ἐκ πικροτάτης γνωρίζομεν πείρας.

Τὰ ἀλλότρια.

Ἐξαιρουμένων ὀλίγων τινῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, σύμπας ὁ κατολικὸς ἐν Πολωνίᾳ τύπος πάσης ἐπιλαμβάνεται εὐκαιρίας, ὅπως καυτηριάσῃ τὴν ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἰδίᾳ δὲ τοὺς Ρώσους ἱεράρχας ὅτι δέχονται νὰ συμβιβάζωνται πρὸς τοὺς ἀθέους μπολσεβίκους. Ταῦτα, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκειται ἐν Μόσχᾳ ὁ διάσημος φανατικὸς παράγων τῆς οὐνιτικῆς κινήσεως σεβ. D' Herbigny, ὅστις μάλιστα καὶ προὔβιβάσθη εἰς ἐπίσκοπον, ἵνα μετὰ μείζονος κύρους ἔλθῃ εἰς συμβιβασμὸν πρὸς τοὺς αὐτοὺς μπολσεβίκους ἐπὶ διακανομισμῶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τῶν ἐν Ρωσίᾳ κατολικῶν. Οὐδεὶς δὲ ἐσκέφθη νὰ μεμφθῆ εἴτε αὐτόν, εἴτε τὸ Βατικανόν, διὰ τὰς συνεννοήσεις ταύτας.

Ἡ δοῦσις τῆς Ἐκκ' ἡσίας.

Ἡ πρό τιμος δημοσιευθεῖσα « Ἐκθεσις πεπραγμέ-

νων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν», κατὰ τὸ λήξαν ἐκκλησιαστικὸν ἔτος 1925—1926, ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἡτις ὑπεβλήθη, κατὰ τὸν νόμον, εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἐν πεντηκοντά που σελίσι ἐμφανίζει τὴν ἱεραρχίαν δρῶσαν μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου, παρὰ τὰ ἐπ' ἐσχάτων μάλιστα τόσοσιν πληθυνθέντα ἀντίξοα καλύματα, τὰ ὅποια, δυστυχῶς, ἡ πολιτεία παρεμβάλλει ἐκάστοτε εἰς τὰς προσπάθειάς της. Οὕτως ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νέοι μὲν ναοὶ ἰδρύθησαν κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος ἕξ, ἰδιαίτερα δ' ἐποπτεία ἠσκήθη ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν ναῶν ὑπὸ εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ὀρισθέντων κληρικῶν ἐξειδικασμένη πρόνοια ἐπεδείχθη ὑπὲρ τῆς τοποθετήσεως καὶ ὑποστηρίξεως τῶν προσφύγων κληρικῶν ἐνδελεχῆς μέριμνα κατεβλήθη πρὸς χειραγωγίαν τοῦ κλήρου εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ διὰ τακτικῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ συγκεντρώσεων ἐπετεύχθη οἰκονομικὴ τις ἀνακούφισις τοῦ κλήρου δι' αὐξήσεώς τινος τῶν μισθῶν ὑπὸ τῶν μητροπ. συμβουλίω, μέχρι τῆς ὀριστικῆς λύσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τοῦ κλήρου ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ἐκπαιδευτικούς καὶ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς αἱ μοναὶ Πεντέλης καὶ Ἀσωμάτων-Πετράκη ἰδία φροντὶς ἐπεδείχθη πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τοῦ λαοῦ ἀγῶν κατεβλήθη ἐνδελεχῆς, τὸ μὲν κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀσέμνων θεαμάτων καὶ δημοσιευμάτων, τὸ δὲ κατὰ τῶν προπαγαυδῶν διὰ τῆς διαφωτίσεως τῶν ἀρμοδίων καὶ τοῦ λαοῦ περὶ τῆς παρ' ἡμῖν δράσεως τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τῆς οὐνίας. Μεγάλῃ, ἐξ ἄλλου, ἠσκήθη προσπάθεια πρὸς διεύρυνσιν τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας διὰ τε τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων καὶ διὰ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, ὅποια τὸ Ἐκκλ.σ. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀσυλον τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου, τὸ ἐν Πειραιεὶ Ἀσυλον τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος καὶ ἄλλα, περὶ τὸ ἔργον τῶν ὁποίων ἠσχολήθησαν περὶ τοὺς 200 ἄνδρες καὶ ὑπὲρ τὰς 600 γυναῖκες καὶ νεάνιδες. Ἐν γένει δ' εἰπεῖν, ἡ εἰκὼν τῆς δράσεως ταύτης παρουσιάζεται τοιαύτη, ὥστε, ἐκτὸς τῆς ἄλλης σημασίας καὶ σπουδαιότητος τῆς κινήσεως ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν ποτε ἀπεδίδοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ μέσα καὶ ἡ ἐλευθερία, ἃν ἀπαραίτητον ἔχει ἀνάγκη, θὰ εἶχεν ἡ Πολιτεία ἀδάπανον ὅσον καὶ πρόθυμον ἐπίκουρον καὶ παραστάτην τῆς ἠθικῆς καὶ ἄλλης ἐξυψώσεως τῆς κοινωνίας, τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ὁποίας ἀμφότεροι στοχάζονται οἱ ὀργανισμοί.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῷ περὶ τοῦ φιλοσόφου Eucken σημειώματι, τῷ δημοσιευθέντι ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», παρελείφθη ὀλόκληρος φράσις, ἐντεῦθεν δὲ προέξυψε σπουδαία ἀσάφεια. Τὸ ἄλλοιωθὲν κείμενον εἶχεν ὡς ἑξῆς (σελ. 356): «Ἀνεξαρτήτως τῶν περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας φιλοσοφημάτων αὐτοῦ ὁ Eucken, διὰ τῆς ἐκπαυτήσεως τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἕξαρσιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς σημασίας τοῦ πνεύματος...» κλπ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὴν μετασημβριαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς (5 το. μ.) περὶ ὄραν ὄην μεταβὰς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν συνοικίαν Κερασινοῦ Παιραῶς, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐκεῖ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντος Ἀ. Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὁ «Ἅγιος Γεώργιος». Μετὰ τὴν νενομισμένην ἱερὰν ἀκολουθίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε, παραστήσας τὴν σημασίαν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τούτου ἰδρύματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν σκοπὸν, ἠὲ χάριστησε δὲ πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἐφορείαν τοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἀπῆντησαν ὁ διευθυντῆς αὐτοῦ ἱεροδ. Πολύκαρπος Διόσης καὶ ἡ Διδασκάλισσα Α. Κράκαρη, οἱ δὲ μικροὶ τρόφιμοι τοῦ Σχολείου ἔψαλον τὴν φήμην τοῦ Μακαριωτάτου καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ σχολικὰ ἄσματα. Εἰς τὸ Σχολεῖον προσελήφθησαν μόνον ὄρφανὰ καὶ ἄπορα ἄρρενα καὶ θήλαα, εἰς ἃ ἐκτὸς τῆς παιδείσεως καὶ μορφώσεως θὰ παρέχωνται ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα, ἀπὸ δὲ τῶν προσεχῶν ἑορτῶν καὶ τροφή κατὰ μεσημβριαν.

—Πρόνοια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Μελετίου λειτουργοῦσιν ἐν Καλάμαις κατὰ Κυριακὴν μ. μ. Κατηχητικὰ Σχολεῖα διατελοῦντα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκείων ἐφημερίων καὶ τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ἱεροκλήρου τῆς Ἐπαρχίας, ὅστις μεριμᾷ καὶ διὰ τὴν ἐκάστοτε ἀνάλογον προπαρασκευὴν τῶν διδασκόντων. Ὡσαύτως τὸ θεῖον κήρυγμα ἀκούεται κατὰ Κυριακὴν εἰς ἅπαντας τοὺς ναοὺς τῶν Καλαμῶν.

—Περιοδεύσας ἐπὶ τρίμηνον ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ἐδίδαξεν ἐπαινητικῶς τὸ ποιμνιον αὐτοῦ καὶ ἐπελήφθη προσωπικῶς τῆς λύσεως τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων.

—Οἱ τρόφιμοι τοῦ ἐν Καλάμαις Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου παρεθέρισαν ἐφέτος ἐν τῇ Μονῇ Δημόβης, ἡτις ὀρίσθη πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας.

—Ἡρξάτο τῆς ἐφετεινῆς αὐτῆς λειτουργίας ἡ ὑπὸ

τῆς Ἐκκλησίας ἰδρυθεῖσα ἐν Καλάμαις Λαϊκὴ Σχολή, ἣτις λειτουργεῖ ἐντὸς κτιρίου δυναμένου νὰ περιλάβῃ περὶ τοὺς 1000 ἀκροατάς, ἐγένετο δ' ὑπὲρ αὐτῆς λαϊκὴ ἀγορὰ ἀποδώσασα περὶ τὰς 35 χιλιάδας δραχμῶν. Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους λειτουργεῖ αὐτόθι Σχολὴ Ἀπόρων Παίδων διατελοῦσα ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου.

—Τὸ ἐν Γυθείῳ μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου κ. Διονυσίου ἰδρυθὲν Νοσοκομεῖον πρόκειται ν' ἀρχίσῃ τὴν κανονικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν.

—Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 387 φύλλῳ τῆς «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως» τῆς 2 Νοεμβρίου ἐδημοσιεύθη Νομ. Λιάταγμα «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης διατάξεων», ἐν τῷ β'. ἄρθρῳ τοῦ οὐοίου ὀρίζονται καὶ τὰ ἐξῆς σχετικὰ πρὸς τὰ Μοναστηριακὰ κτήματα: «1) Ἐξαγοραὶ κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς Ἱερὰς Μονὰς ἢ Ἐκκλησίας, συντλεσθεῖσαι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 2189, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν νόμων 2926 καὶ 2927 καὶ τῶν σχετικῶν νομοθετικῶν Διαταγμάτων τῆς 13 Αὐγούστου 1923 καὶ 6 Φεβρουαρίου 1926, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι, ἂν ἐγένοντο, χωρὶς νὰ συντρέχουν πᾶσαι αἱ ἀπαιτούμεναι νομικαὶ καὶ πραγματικαὶ προϋποθέσεις, ἢ ἂν ἡ καθορισθεῖσα ἀποζημίωσις δὲν εἶνε δικαία καὶ εὐλογος, περὶ ὧν κρίνει κυριαρχικῶς ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ὁποίας οὐδὲν χωρεῖ ἔνδικον μέσον. 2) Τὰ οὕτως ἄκύρως ἀπαλλοτριωθέντα ἀκίνητα περιέχονται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν, ὑποχρεουμένην μετὰ τὴν ἐκποίησιν αὐτῶν εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἀνθ' οὗ ἡ ἀπαλλοτριώσις ἀντιτίμου ἀτόκως πρὸς τὴν καθ' ἧς ἡ ἀπαλλοτριώσις Μονήν, ἢ Ἐκκλησίαν, ἂν δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τοῦτο, ἢ τοὺς ὑπὲρ ὧν αὕτη, ἂν τὸ κατέβαλον, ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρους ἀναλόγως ἐν περιπτώσει μερικῆς καταβολῆς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὅμως Σύρον αὐτοκαλουμένη «Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Σύρων Ὀρθοδόξων» ἐδημοσίευσεν ἐκθεσιν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχείου. Ἀναφέρει τὰς ἀρχικὰς διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριαρχοῦ καὶ τοὺς ὑποβληθέντας ὄρους ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐξ ὧν ὁ διορισμὸς ἀρχιερέων, ὁ καταρτισμὸς Μέλκλις Μίλλι καὶ ἡ ἐκπόνησις νέου κανονισμοῦ διὰ τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, ὥστε νὰ διαφυλάσσονται τὰ δίκαια τῶν Σύρων. Ἀναφέρει ἐπίσης τὴν συνάντησιν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς μετὰ τοῦ Πατριαρχοῦ ἐν Καῖρῳ, τῇ προσκλήσει τούτου. Ὁ Πατριαρχὸς παρεδέχθη τότε, ὅτι τὰ παράπονα τῶν

Σύρων εἶναι δίκαια καὶ ἐφάνη πρόθυμος νὰ δεχθῆ μεταρρυθμίσεις, ὁ Πατριαρχὸς ὅμως ἠρηγήθη ἔπειτα νὰ ἐκπληρώσῃ ὅ,τι ὑπεσχέθη. Ἐν τέλει τὸ ἀνακοινωθὲν αὐτὸ λέγει: «Λόγω τῆς βλάβης, ἣν ὑφίστανται τὰ πνευματικὰ συμφέροντα τῶν Σύρων καὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως πνευματικῶν ἀρχηγῶν κατανοούντων τὴν γλῶσσάν μας καὶ οἱ ὁποῖοι νὰ χαίρουν τῆς ἐμπιστοσύνης μας καὶ νὰ ἐπιτελοῦν τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά μας καὶ ἐπειδὴ ὁ Πατριαρχὸς ὑπόσχεται, χωρὶς νὰ ἐκτελῇ τοὺς ὄρους τῆς Κυβερνήσεως, ἡ Ἐπιτροπὴ μας ἐξέλεξε πολλὰ μέλη τῆς διὰ νὰ συναντήσουν τὸν Πατριαρχὸν. Ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ τὸν διορισμὸν Σύρου Μητροπολίτου εἰς τὴν κενὴν ἔδραν τῆς Μέμφιδος, τὸν διορισμὸν ἱερέων Σύρων εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Πατριαρχείων. Εἰς τὸν Πατριαρχὸν ἡ Ἐπιτροπὴ ὑπέμνησε τὰς ὑποσχέσεις του. Ἄλλ' ὁ Πατριαρχὸς ἀνήγγειλεν εἰς αὐτήν, ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ αἰτήματα ταῦτα, διότι οἱ Μητροπολίται δὲν δέχονται νὰ ἐκλεγῇ καὶ τοιοῦτος Σύρος καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες οἱ διαμένοντες εἰς τὴν περιφέρειαν Μέμφιδος δὲν θέλουν νὰ ὑπαχθῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν Σύρου Μητροπολίτου καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Πατριαρχὸς ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴ πραγματοποιήσῃ τὸ αἶτημα τῶν Σύρων. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπήντησεν ὅτι ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος Ἀλεξανδρείας καὶ αἱ ἐπισκοπαὶ καὶ αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ ἱδρύματα εἶναι ἰθαγενῆ, ὑποκειμένα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας καὶ ὅτι τόσον ὁ Πατριαρχὸς ὅσον καὶ πάντες οἱ ἐπίσκοποι καὶ ὁ κλῆρος εἶνε Αἰγύπτιοι ὑπήκοοι καὶ ὑπάλληλοι. Τὸ καθῆκον τοῖς ἐπιτάσσει νὰ ὑποστηρίζουν τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας καὶ νὰ διατηρήσουν τὰ δίκαια τῶν ὑπηκόων τῆς εἰς τὸν ἰθαγενῆ αὐτὸν Θρόνον. Οἱ Ἕλληνες ὑπήκοοι ἴδρυσαν ἕνεκα τούτου χωριστὰς ἐκκλησίας καὶ ἱδρύματα ἀνεξάρτητα τῆς ἐξουσίας τοῦ Πατριαρχοῦ καὶ ἀνέθεσαν τὴν διοίκησιν τῶν εἰς Σωματεία, τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τὰς Προξενικὰς τῶν Ἀρχῶν, ἵνα μὴ ἔχωσι μετὰ τοῦ Πατριαρχείου παρὰ πνευματικὴν μόνον ἐπικοινωνίαν. Ἐπίσης ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ Πατριαρχοῦ εἰς τὸ ὅτι πολλοὶ Ἕλληνηκῆς καταγωγῆς ἐπίσκοποι εὐρίσκονται εἰς ἔδρας ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ Σύροι καὶ ὅτι αἱ ἐκκλησίαι δὲν κάμνουν διάκρισιν μετὰ τοῦ ἐνὸς στοιχείου καὶ τοῦ ἄλλου καὶ οὔτε ἡ ἐθνικότης οὔτε ἡ ὑπηκοότης ἔχουν σχέσιν μετὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ἡ προσπάθεια τοῦ Πατριαρχοῦ νὰ ἰδρῦσῃ νέα δίκαια τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν θέλησιν τῶν διὰ νὰ στερηθῇ τοὺς Σύρους ἰδίῳν μητροπολιτῶν θεωρεῖται ὡς πρόκλησις πρὸς τοὺς Σύρους. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τύχῃ τῆς βασιλικῆς ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκλογῆς του. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέφερε τὰ ἀνωτέρω εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς καὶ ἐζήτησε νὰ θέσουν τέρμα εἰς κατάστασιν αὐτήν». Μετὰ τὸ δημοσίευμα τοῦτο ὁ «Πάντανος» σχολιάζων αὐτὸ τὴν μὲν ἐπιτροπὴν ἀποκαλεῖ «λεγομένην Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Σύρων», τὸ δὲ ἀνακοινωθὲν ὡς φέρον μορφὴν λιβέλλου, διότι πάντα τὰ

ἐν αὐτῷ «ὡς λόγοι καὶ σκέψεις τοῦ Πατριάρχου ἐκτιθέμενα ἀποτελοῦν θλιβεράν διαστροφὴν τῆς ἀληθείας». Ὁ «Πάντανος» δηλοῖ ὅτι «μὲ οὐδεμίαν «Ἐπιτροπὴν Σύρων» ὁ Πατριάρχης διεξήγαγε μέχρι σήμερον διαπραγματεύσεις», μόνον δὲ πρὸς διάφορα ἄτομα καὶ ἀνεπίσημους ἔτυχε νὰ κοινολογήσῃ. «Μέχρι σήμερον ὁ Πατριάρχης δὲν ἔχει εἰς χεῖράς του ἔγγραφον τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ πληροφορηθῇ ποίους ἀντιπροσωπεύει καὶ τί παρὰ τοῦ Πατριάρχου ζητεῖ». Ἄξιον σημειώσεως εἶνε τὸ ἐν τῷ «Πανταίνῳ» σὺν τούτοις ἀνακοινούμενον, ὅτι «οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρόκριτοι τῶν Σύρων δὲν ἐπιδοκιμάζουσι τὰς ὑπερβολὰς τῆς ομάδος τῶν ἐν Καίρῳ. Ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι τοῦ θρόνου ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ Πατριαρχείου ἀνεξαρτήτως γλώσσης καὶ ὑπηκοότητος, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς ἀναλογίας τῶν λαϊκῶν ψήφων εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν εἶνε ζήτημα στατιστικῆς, ὅτι τὸ κύριον ζήτημα συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσωσι καὶ οἱ ἐκ Συρίας χριστιανοὶ τὴν εὐκολίαν, ἣν ἔχουσιν ἤδη οἱ ἐξ Ἑλλάδος καὶ καθόλου οἱ ἄλλοδαπῆς ὑπηκοότητος νὰ ἰδρῦσῶσι κοινότητα καὶ σωματεῖα ὡς νομικὰ αὐταδιοικούμενα πρόσωπα, ὅτι τὸ ζητούμενον διαχειριστικὸν Συμβούλιον θὰ ἔχη ὡς δικαιοδοσίαν τὰ τῶν Σύρων ἰδρύματα καὶ ὅτι εἰς βοήθην τῆς Ἐπίσκοπος, κάτοχος τῆς γλώσσης καὶ τῆς ψυχολογίας τῶν Σύρων, ἱκανοποιεῖ πλήρως τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς τάξεως ταύτης τῶν χριστιανῶν τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν λογικότητα τῶν ἀντιλήψεων τούτων καὶ προσέθηκεν, ὅτι ἀναμένει τὸ ἔγγραφον ὡς ἐπίσημον ἔκφρασιν τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν Σύρων βεβαίως ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἦνε γεγραμμένον ἐντὸς τῶν ὡς ἄνω ἀντιλήψεων, θὰ τύχη τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ».

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὰς εἰδικὰς στατιστικὰς ἀπὸ τοῦ 1911 μέχρι τοῦ 1913 ἐξεδόθησαν ἐν Γαλλίᾳ 1000 διαζύγια, μετὰ τὰ ὁποῖα 466 δεῦτεροὶ γάμοι ἔμειναν ἀνευ τέκνων, 286 ἀπέκτησαν ἀνὰ ἓν τέκνον, 12 μόνον ἐπὶ 1000 εἶχον πέντε καὶ πλέον τέκνα. Γεγονὸς μαρτυροῦν ὅτι ἡ ἀστάθεια τῶν συζυγικῶν ἐνώσεων πᾶν ἄλλο ἢ διευκολύνει τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ.

NEA BIBLIA

Ἀναστασίου Γεωργίου, Μικρὸν Κυριακοδρόμιον, ἦτοι κείμενοι καὶ ἔρμηνεῖα Κυριακῶν Εὐγγελίων καὶ Ἀποστόλων ἐκδοθῆν πρὸς ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν τοῦ Σολλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς» καὶ πάντων τῶν χριστιανῶν, Ἀθήναι 1926.

Σωτ. Κυριαζοπούλου, Ὀπλον ἀήτητον κατὰ τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν καὶ καθ' ἀπασῶν τῶν αἰρέσεων. Ἐν Πάτριας 1925.

— Προσοχὴ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀνάγκη νομοθετικοῦ διακανονισμοῦ τοῦ καθεστώτος αὐτοῦ, Ἀθ. 1926.

— *Ἐθγενίῳ Μιχαηλίδου*, Ἡ Παλαιστίνη ἐν τῇ Ἀραβικῇ ᾠολογίᾳ. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τὸν Εὐτόχιον

Ἀλεξανδρείας καὶ τὸν Ἰαχιά ἐξ Ἀντιοχείας: Ἱερουσαλήμ 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον διακηρύττει ὅτι τὴν 25ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 5-7 μ. μ. ἐνεργηθῆσεται δημοπρασία ἐκποιήσεως Ἱερῶν Ἀμφίων ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τῆς δημοπρασίας δύνανται νὰ μετέσχῶσι μόνον κληρικοί. Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 21 Νοεμβρίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐν Μεγάραις καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεγάρων Ἰω. Μυριογυροπούλου ἡ ἐκποίησις τοῦ ἡρημένου ἐλατοκάρπου παραγωγῆς 1926 310 ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς κεκμένων σπαραδικῶς εἰς διαφόρους θέσεις τοῦ Δήμου Μαγαρέων καὶ ὑπὸ τούς παρὰ τῷ ρηθέντι Συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένους ἔδρους. Ἐν Ἱ. Μ. Φανερωμένης τῇ 4 Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡ|λιον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱ. Μ. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην κατὰ τὴν 21ην Ν|ου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβ|τος Βίρηνοδίκου Σκιάθου καὶ κατὰ τὴν συνήθη τὸπον τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σκιάθου ἡ τετραετὴς ἐνοικίασις τῆς νησίδος τῆς Μονῆς «Τσουγκριά» ὑπὸ τούς ἔδρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεώς του, ἧς πάντες οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάθῶσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς. Σκιάθος τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡ|λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετὴς μίσθωσις τοῦ λιθαρίου τῆς Μονῆς τοῦ καλουμένου «Περδικάρη ἢ Πετροδοῦνι» συμφώνως μετὰ τούς ἔδρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἡ|λιου τῆς Μονῆς. Οἱ δὲ βουλούμενοι νὰ πλειοδοτήσωσιν ὀφείλουσι νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, παρουσία τοῦ Συμ|φου Ἀρχῆς Κου Ἡλία Καφφετζῆ, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἐνθα ἐνεργηθῆσεται αὐτὴ κατὰ τὴν 21ην Ν|ου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας. Ἐν Ἱ. Μ. Κάτω Παναγίας τῇ 5η Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡ|λιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ. Μ. Μακρυμάλλης. Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως αἱ βοσκήσιμα γαλακτοῦ Μετοχίου τῆς ἐφ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Δημητρίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ψαχνοῖς τὴν 28 Ν|βρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμ|φου Γ. Ζανειάδου. Οἱ βουλούμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάθῶσι γνῶσιν τῶν ἔδρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Μακρυμάλλης τῇ 1 Ν|βρίου 1926.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΦΩΚΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἑτησίας ἐγγραφῆς

*Ἐσπ. Δρχ. 50. *Ἐξωτ. Φρ. 50. *Ἀμερικῆς Δολ. 3.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38

mécanique : les idées et les faits», ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς: «Λέν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην ὅ,τι δὲν δύναται νὰ δώσῃ. Παρατηρεῖ τὰ γεγονότα, κάμνει πειράματα, μετρεῖ μερικὰ μεγέθη, σχηματίζει νόμους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συγγενεῖς: τοῦτο εἶναι πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμῃ, καὶ τοῦτο ἀκόμη ἀτελῶς τὸ κατορθώνει. Ὁ νόμος τῆς βαρύτητος, ἐπὶ παραδείγματι, διατηρηθεὶς ἀθικτος ἐπὶ πολὺ, δὲν ἐμπνέει τώρα πλέον τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην. Ἄλλὰ καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ Ἐπιστήμη θὰ ἐγνωρίζεν ἀκριβῶς τοὺς νόμους τοῦ Σύμπαντος, θὰ τῇ διέφευγε τὸ βάθος τῶν πραγμάτων. Τί εἶναι ἡ ὕλη, τί εἶναι τὸ διάστημα καὶ ὁ χρόνος, τί εἶναι ἡ ζωὴ...; Πάντα τὰ ζητήματα ταῦτα παραμένουσιν ἄνευ ἐπιστημονικῆς ἀπαντήσεως. Ἡ ἐπιστήμη δὲν γνωρίζει περισσότερα ἐπὶ τοῦ ζητήματος, διατὶ ὑπάρχει ὁ κόσμος, πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει. Τέλος αἱ ἔννοιαι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ εἶναι τελείως ξέναι πρὸς αὐτήν. Καθὼς εἶπεν ὁ Poincaré, ἡ Ἐπιστήμη γνωρίζει τὴν ὀριστικὴν, ἀλλ' ἀγνοεῖ ἀκόμη τὴν προστακτικὴν καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ ἰδρυσθῆμιαν οἰανδήποτε ἠθικὴν. Ἐκεῖ ὅπου σταματᾷ τὸ μέρος τῆς Ἐπιστήμης, ἀρχίζει ἡ δικαιοδοσία τῆς πίστεως. Τὰ δύο πεδία εἶναι ἀπολύτως διακεκομμένα ἀπ' ἀλλήλων, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τεθῇ μία οἰαδήποτε ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων δὲν διστάζει νὰ διακηρῦξῃ ὅτι αἱ μέθοδοί του δὲν εἶναι ἀρκεταὶ διὰ νὰ ἱκανοποιησῶσι πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ εὐχαρίστως ἐπαναλαμβάνει τὴν περιφημον φράσιν τοῦ Πασσάλ: «Ἡ καρδιά ἔχει τοὺς λόγους τῆς, τοὺς ὁποίους ἡ λογικὴ δὲν γνωρίζει».

Ὁ κ. G. Claude (ἐφευρέτης τῆς διαλελυμένης ἀσετυλίνης, τῆς ὑδροποιήσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῆς συνθέσεως τῆς ἀμμωνίας διὰ τῶν ὑπερπύσεων), ἐδήλωσε τὰ ἐπόμενα: «Ἡ Ἐπιστήμη οὐδὲν δύναται νὰ ἴδῃ, προκειμένου περὶ πραγμάτων τῆς Συνειδήσεως, ἐννοῶ τὴν ἐπιστήμην... ἡ ὁποία περιορίζεται εἰς τὰ γεγονότα, εἰς τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι τὰ ρυθμίζουν, εἰς τὰς ἐφαρμογὰς των. Ἰνα συμβῇ ἄλλως, ἵνα δυναθῇ δηλ. ἡ Ἐπιστήμη νὰ μᾶς ἀπαγορεύσῃ νὰ πιστεύωμεν—ἢ νὰ μὴ πιστεύωμεν— φαίνεται, ὅτι θὰ ἔπρεπεν ἡ τόσον παντοδύναμος αὐτὴ ἀπὸ ἄλλων ἀπόψεων Ἐπιστήμη νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἄγνωστον, πᾶν μυστήριον, τὸ ὁποῖον μᾶς πιέζει. Πόσον ὅμως μακρὰν τούτου ἀναγνωρίζει ὅτι εὗρισκεται! Τρομερὰ ἔννοια τοῦ ἀπροσδιορίστου, ἀδυναμία ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰς πρώτας αἰτίας, ὑπαρξὲς ἐν τούτοις καὶ ἀρμονία τῶν πραγ-

μάτων, μυστήριον τῆς σκέψεως καὶ τῆς ζωῆς, μυστήρια παντοῦ, ὁποῖοι λόγοι δι' αὐτὴν ὅπως διακηρῦξῇ τὴν ἄγνοιάν τῆς!... ὁποῖοι λόγοι διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ ἀνάστημα οὔτε ν' ἀρνηθῶμεν τι, οὔτε καὶ νὰ τὸ βεβαιώσωμεν! Οὕτω, σχολεῖον ταπεινοφροσύνης μᾶλλον ἢ ὑπερηφανείας, ἡ Ἐπιστήμη ἀρίνει εἰς ἕκαστον τὸ δικαίωμα νὰ πιστεῦῃ ἢ νὰ μὴ πιστεῦῃ καὶ τὸ καθῆκον νὰ σέβηται τὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ἂν εἶναι τοιοῦτο, ὅπως τὸ σκέπτομαι, τὸ αἴσθημα ἑνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἐπιστημόνων, διατὶ λοιπὸν ν' ἀφήσωμεν νὰ λέγηται ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης, ὅτι μᾶς ἀπαγορεύει νὰ πιστεύσωμεν; Καί, ἐὰν ἀκόμη δὲν ἐκρίνετο ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα ὠφέλιμος εἰς τὴν ἠθικὴν, ἀπλῆ φρονεῖς περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ διαμαρτυρηθῆτε. Ἄλλ' ὅταν βλέπωμεν πᾶν ὅ,τι τοιοτοτρόπως συνετρίβῃ εἰς τὴν καρδίαν τόσων ἀνθρώπων, τόσα αἷτια ἐλπίδος ἢ παρηγορίας, τὰ ὁποῖα ἡ ἀμφιβολία ἀπεμάκρυνεν, ὅταν βλέπωμεν συγχρόνως τὴν ἠθικὴν ἐν ἐκλύσει, τὴν οἰκογένειαν ἀνατραπεῖσαν, τὴν ἐλάττωσιν τῶν γεννήσεων ἐπιτεινομένην, τὸ καθῆκον παρημελημένον, πῶς νὰ μὴ διερωτηθῶμεν—κατὰ τὸν Jaurès—μήπως δὲν εἶχον δίκαιον νὰ διακόψουν τὸ «παλαιὸν ἔσος», τὸ ὁποῖον ἐβανκάλιζε τὴν ἀνθρωπίνην δυστυχίαν; Νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἰδέα οὐδὲν τὸ ἀληθὲς ἔχει ἐν ἑαυτῇ, ὅτι εἶναι ἀπλοστάτον πλάσμα χρήσιμον εἰς τὴν ἠθικὴν; Ὁμολογῶ ὅτι, τὸ κατ' ἐμέ, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν βαθέως θιγόμενον καὶ ἀπὸ τὸ ἄγνωστον αὐτό, τὸ ὁποῖον μᾶς παρασύρει, καὶ ἀπὸ τὰς φωνὰς τῆς συνειδήσεώς μου. Μὴ μ' ἐρωτήσετε, πῶς συμβιβάζω τὸ συναίσθημα τοῦτο καὶ ὄλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις μὲ τὰς ἀξιώσεις μου, ὡς ἀνθρώπου τῆς ἐπιστήμης, διότι τοῦτο δικαιολογεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς ἕκαστον βῆμα δικαίως πρέπει νὰ λέγωμεν: «δὲν γνωρίζω, δὲν βλέπω, δὲν ἐννοῶ!» καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μ' ὄλην του τὴν ἐπιστήμην, μένει πτωχὸν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐν φύσημα τῆς Μοίρας ἀρκεῖ διὰ νὰ συντρίψῃ. Τὸ φύσημα τοῦτο ἔπνευσεν ἐναντίον μου, φεῦ! καί, καθὼς εἶπεν ὁ Pasteur, εὖρον ἐν ἐμοὶ «τὸν ἄνθρωπον τοῦ συναισθήματος, τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος θρηνεῖ τὸ τέκνον του... ὁ ὁποῖος δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι θὰ τὸ ἐπανάδῃ, ἀλλὰ τὸ πιστεύει καὶ τὸ ἐλπίζει... ὁ ὁποῖος δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ ὅπως ἀποθνήσκῃ ὁ σκόληξ ὁ ὁποῖος λέγει καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ δύναμις θὰ μεταβληθῇ... Ἀφαιρέσατε τὰ συναίσθημα ταῦτα, σεῖς, οἱ ὁποῖοι πιστεύετε εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης ὀδηγούμενοι ἀπὸ μίαν ψυχρὰν ἀναγκαιότητα, καὶ προσθέσατε ἀντ' αὐτῶν, ὅτι τὸ πᾶν ὁρμηίζεται ἐδῶ

κάτω ἀπὸ τὸ παιγνίδι ἀκάμπτων ἐξιώσεων. Τότε, δίκην ἐρυθρῶν καὶ μαύρων σημείων μιᾶς ἀπαθοῦς ρουλέττας, τὸ κακὸν θὰ ἤξιζεν ὅσον καὶ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο μοιραῖον καὶ ἐπιβεβλημένον; Τότε ἐνθουσιασμός, κάλλος, εὐσπλαγχνία, δικαιοσύνη, καθήκον, ἐλπίς, πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τόσον μεγάλην τὴν τόσον μικρὰν ἀνθρωπότητα, πάντα ταῦτα τί θὰ ἐσημαινόν;

Ὁ κ. G. Urbain (καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβόνης, εἰδικῶς ἀσχολούμενός εἰς μεταλλεολογικὰς ἐρεῦνας, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις πλείστον σπανίων χημικῶν στοιχείων) ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Μ' ἐρωτᾶτε, ἐὰν νομίζω, θὰ τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Πολὺ μεγάλα ἐπιστημονικὰ πνεύματα ἐγνώρισαν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ὅπως ὁ Pascal, ὁ Pasteur κ. ἄ. Πνεῦμα ἐπιστημονικὸν καὶ συναίσθημα θρησκευτικὸν δὲν εἶναι λοιπὸν ἀναγκαίως ἀσύμφωνα. Δὲν πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπλῆς γνώμης, ἀλλὰ περὶ τῆς διαπιστώσεως ἑνὸς γεγονότος. Ἡ προσωπικὴ γνώμη ἔχει εἰς ἄλλα ζητήματα τὴν θέσιν τῆς. Ἐφ' ὅσον ἄνθρωποι μεγαλοφρεῖς εἶχον συγχρόνως τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, φαίνεται πολὺ ἀστεῖον τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ φέρῃ εἰς ἀντίθεσιν τὰς δύο ταύτας ψυχικὰς ιδιότητες, προκειμένου περὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ἀντιτίθενται τοιουτοτρόπως δύο μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς βεβαιότητος. Ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν ἀναγκαιότητα τῶν φαινομένων καὶ ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖ μόνον τὴν λογικὴν, οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ὅλως διόλου ἀγνοεῖ καὶ ἀναγκαιότητα καὶ λογικὴν καὶ πείραμα. Μεταξὺ τῶν ἐνεργειῶν τούτων ἀναγκαίως δὲν ὑφίσταται ἀσυμφωνία, ἀλλὰ μόνον ἀμοιβαία ἄγνοια. Καίτοι δὲν εἶμαι ἀρμόδιος διὰ νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, φρονῶ ὅτι εἶναι ἕξ ἴσου μάταιον τὸ νὰ θέλῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τις τὸν ὄρον «θρησκευτικὸς» κατὰ τὴν μέθοδον τὴν ἐπιστημονικὴν, ὅσον καὶ τὸ νὰ θέλῃ νὰ συζητήσῃ περὶ τοῦ ὄρου «ἐπιστημονικὸς» κατὰ τὸν τρόπον τὸν θρησκευτικόν».

Ὁ κ. G. André (Καθηγητὴς τῆς Χημείας καὶ τῆς γεωπονίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ ἀγρονομικῷ Ἰνστιτούτῳ καὶ συγγραφεὺς ἐπιστημονικῶν ἔργων χημείας καὶ φυτολογίας) ἐπισφραγίζων τρόπον τινὰ τῶν προειρημένων σοφῶν τὰς γνώμας, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως βαρυσήμαντα: «Ἡ ἀνθρωπίνη Ἐπιστήμη εἶναι ἀνίκανος νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως καθ' ἑαυτὴν, καὶ εἰδικώτερον τὸ πρόβλημα

τοῦ προορισμοῦ μας. Δυναμένη ἀπλῶς νὰ βελτιώσῃ τὰς ὑλικὰς συνθήκας τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ νὰ ἐλαφρύνῃ τὰ φυσικὰ κακά, ἐκ τῶν ὁποίων πάσχομεν, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἄδύτα τῆς συνειδήσεώς μας, οὔτε νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς ἠθικὰς δυστυχίας μας, διότι παρουσιάζονται εἰς πεδῖον ξένον πρὸς αὐτήν. Ἀκούομεν ἐκφραζομένην συχνότατα τὴν ἰδέαν ὅτι Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία δὲν συμβιβάζονται, διότι ἡ Θρησκεία ἐπιβάλλει πίστιν εἰς δόγματα. Ἀλλὰ δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη Ἐπιστήμη ἐπέτυχεν τοσοῦτον βιαιῶν βεβαιότητος, ὥστε νὰ τῇ ἐπαρόρτια νὰ ἐκφέρῃ ἀπρόσκλητος κρίσεις καὶ ἐπὶ ζητημάτων μάλιστα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τῆς ἀρμοδιότητός τῆς; Ἄλλως τε δὲν μᾶς ἐπιβάλλει καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη δόγματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδεχόμεθα, καίτοι οὐδένα ἔλεγχον ἐπιδέχονται καὶ ἡ ἐπαλήθευσις τῶν εἶναι ἀδύνατος; Ἐπειτα, ἄς τὸ ἐπαναλάβωμεν, ἡ Ἐπιστήμη μεταβάλλεται συνεχῶς, ἀλήθεια φαίνονται σήμερον ἀδιαφιλονέητοι θὰ τεθῶσιν αὔριον, ἴσως, ἐν ἀμφιβολίᾳ κατόπιν νέων πειραμάτων ἢ θεωριῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέξωμεν μήπως ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὰς ἀξίαν, τὴν ὁποῖαν πράγματι δὲν ἔχουν. Συνηθέστερον, ὅσοι καταδικάζουν τὴν θρησκείαν πράττουσι τοῦτο μόνον ἐκ πνεύματος ὑπερηφανείας: ὡς ἐὰν ἡ ἀνθρωπίνη γνώσις ἦτο ἰκανὴ νὰ λύσῃ πάντα τὰ αἰνίγματα τῆς ζωῆς! Ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τάξις πραγμάτων, εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδὲν εἶναι δυνατόν νὰ μεταβάλωμεν! Αἰσθανόμεθα ὅτι μία θέλησις ὑπερτέρα κυριαρχεῖ τῆς θελήσεώς μας: τὸ αἰώνιον πρόβλημα τοῦ «διατί» μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο μόνῃ ἡ λογικὴ μας νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτό ἄς ὁμολογήσωμεν τὴν ἀδυναμίαν μας. Καὶ ἄς ἀφήσωμεν εἰς τὸ ἀπρόσδιόριστον πλῆθος ἐκείνων, ὅσοι ὑποφέρουν, τὸ φῶς τοῦτο τῆς ἐλπίδος εἰς καλλίτερον κόσμον, τὸ ὁποῖον τοὺς παρηγορεῖ καὶ τοὺς ἐνισχύει. Ἄλλως θὰ πέσωμεν εἰς ἕνα ὑλισμὸν προερχόμενον ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ ἀπὸ ἔπαρσιν».

Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπον, νομίζομεν, νὰ μελετήσῃ τις περισσότερον, πρὶν ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του, τόσον ὅ,τι πρόκειται νὰ κρίνῃ ὅσον καὶ ὅ,τι θέλει νὰ μεταχειρισθῇ ὡς κριτήριον. Διότι, πράγματι, ἀποβαίνει κομικοτραγικὸν τὸ θέαμα τῶν φιλοσοφούντων νεανίσκων, οἱ ὁποῖοι καὶ τῆς Ἐπιστήμης τὰς ἀρχὰς ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ τῆς Θρησκείας αὐτῆς τὸ περιεχόμενον οὐχὶ πλέον γνωρίζοντες, ἀναλαμβάνουσι τὸν ἕχαριν διὰ τὰς σοβαρωτέρους ἀκροατάς των ὁδόν, νὰ παριστῶσιν ἐκάστοτε τὸν αὐστηρὸν δικαστὴν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἐν ὀνόματι δῆθεν τοῦ δικαίου

τῆς ἐπιστημονικῆς των εὐσυνειδησίας.

Ἄς μελετήσωσι βαθύτερον τὴν Ἐπιστήμην οἱ νεαροὶ μας θρησκευολόγοι, ἃς φθάσωσιν εἰς οἶον ἄλλοι ἀνυψώθησαν πρὸ αὐτῶν κορύφωμα γνώσεως ἐπιστημονικῆς καὶ ἃς ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν συνείδησίν των τότε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἄλλὰ καὶ διατί, πρὶν καταδικάσωμεν τὴν Θρησκείαν, νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ θάρρος, ἀκριβῶς διότι θέλομεν νὰ εἴμεθα ἐπιστήμονες, νὰ ἐρευνήσωμεν περισσότερον, νὰ μάθωμεν τὸ περιεχόμενόν της, νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ μέρος, τὸ ὅποιον παίζει εἰς τὸ ὅλον δράμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς; Ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ πειράματος πῶς ἀπαρνοῦνται ὅ,τι ἀγνοοῦν καὶ διαψεύδουν ὅ,τι δὲν ἔχουν παρατηρήσει; Περισσοτέρα καλὴ θέλησις καὶ περισσότερος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἐνθουσιασμός, προσόντα βασικά διὰ πάντα μορφούμενον ἢ ἥδη μεμορφωμένον, θὰ ἠνάγκαζον τὸν καλὸν μελετητὴν νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἓν πείραμα, νὰ δοκιμάσῃ τὴν θρησκείαν εἰς τὴν ἀτομικὴν του ζωὴν, τὸ τ ε μ ὄ ν ο ν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξηγήσῃ διατί αἱ ὀθενδήποτε καὶ καθ' οἷονδήποτε τρόπον γινόμεναι κατὰ τῆς θρησκείας ἐπιθέσεις δὲν δύνανται νὰ κλονίσουν τοὺς δοκιμάζοντας τῷ ὄντι τὸν θεῖον ἀπ' αὐτῆς γλυκασμὸν καὶ διατί ἑκατομμύρια ὅλα ἀνθρώπων προὔτιμψαν ἀντὶ μιᾶς ἀθρήσκου ζωῆς τὸν θάνατον μετὰ θρησκείας. Τὸ τ ε μ ὄ ν ο ν θὰ ἐννοήσῃ διατί ἐπιμένομεν νὰ φωνάζωμεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῇ ποτε τὸ δόγμα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας διὰ τοῦ δόγματος τῆς ὑλιστικῆς ἀναγκαιότητος καὶ τοῦ ὑπὸ τὸν τάφον ἀφανισμοῦ.

E. F. M.

Ο ΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Γ

Καὶ ὡσεὶ μὴ ἦρουν ταῦτα, τῷ 1832 κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἀναρχίαν μετὰ τὸν φόνον τοῦ Καποδιστριαίου κατεδιώχθη, καὶ ἡ κινητὴ του περιουσία διηπάγη¹.

Ὁ Πορφύριος, θεωρῶν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐξηρημαμένην ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπέγραψεν ἑκθεσιν πρὸς τὴν ἐν Αἰγίνῃ διαμένουσαν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Ρέοντος καὶ Πραστοῦ Διονυσίου, καὶ Τριπόλεως Δαν. ἢλ διὰ τὰς παρανόμους καὶ ἀντικανονικὰς χειροτονίας ἐπισκόπων, τὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ Ζαρνάτης ἀνευ πατριαρχικῆς ἀδείας, ζητοῦντες τὴν καθάρσει αὐτοῦ. Ὁ ἴδιος δὲ ἔγραψε πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον κατακρίνων τὸ ἐν Ἑλλάδι καθιδρυθὲν ἐκκλη-

1. Ἐν τῷ ἐγγράφῳ του πρὸς ἀπονομὴν περιθάλψεως (ἀρχεῖον).

σιασικὸν καθεστὸς. Ἐν τῇ ἐν Ναυπλίῳ συγκροτηθεῖσιν συνόδῳ τῶν ἀρχιερέων πρὸς ἀνακήρυξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς αὐτοκεφάλου, ἦν καὶ ὁ Μεσολογγίου καὶ Ναυπάκτου Πορφύριος, ὑπογραφομένος ἐν τῷ σχετικῷ πρωτοκόλλῳ τῇ 16 Ἰουλίου 1833.

Διὰ νομοθετικοῦ διατάγματος τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 1833 ἡ Μητρόπολις Ἀκαρνανίας περιέλαβε τὰς ἐπαρχίας Ἀκαρνανίας, Μεσολογγίου, Ναυπακτίας καὶ Ἀγρινίου. Ἡ Εὐρυτανία ἀπετέλεσεν ἴδιαν ἐπισκοπὴν ὑπὸ τὸν Λιτσᾶς καὶ Ἀγρῶφων μετὰ ἔδραν τὸ Καρπενήσιον, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης ὅπου ὑπήγετο μέχρι τῆς διαχαράξεως τῶν συνόρων. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ 1833 διώρισεν παρ' ἐκάστης μητροπόλεως προτάσει τῆς Ἱ. Συνόδου ἓνα Πρωτοσύγκελλον καὶ ἓνα Ἀρχιδιάκονον, οἵτινες μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπετέλουν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον. Ὁ Ἀρχιδιάκονος μάλιστα συνυπέγραψε μετὰ τοῦ ἐπισκόπου πάντα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα. ὁ δὲ Πρωτοσύγκελλος ἀπυσιάζοντος τοῦ Μητροπολίτου διηύθυνεν ὑπευθύνως τὴν Ἐπισκοπὴν ἐρωτῶν ἐν τοῖς σοβαρωτέροις ζητήμασι τὸν Μητροπολίτην του Παρὰ τῇ μητροπόλει δὲ τοῦ Πορφυρίου διωρίσθησαν ὡς Πρωτοσύγκελλος μὲν ὁ Ἀρχιμ. Χρῦσανθος Κωφονάος, ὡς Ἀρχιδιάκονος δὲ ὁ Γεωργάσιμος Ζαλογγίτης, παλαιὸς τοῦ Πορφυρίου ὑποτακτικὸς καὶ ἀγωνιστὴς ἐν Μεσολογγίῳ. Οἱ Ἐπίσκοποι Ρωγῶν μετὰ τὸ 1826 καὶ Βονίτης μετὰ τὸ 1821 ἐκλείπουσι, καὶ ἐμφανίζονται ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πορφυρίου νέοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ραδοβισδίου καὶ ὁ Γρηγόριος Ρεγκούτας καὶ Καλλιδρόμης Δοσίθεος, οἵτινες κατεχράσθησαν τοῦ γήρατος τοῦ Πορφυρίου. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ 1833 ἐπι' Ὁθωνος διώρισεν ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἣτις μεταξὺ ἄλλων προέτεινε τὴν διάλυσιν τῶν μονῶν, ἐν αἷς δὲν ὑπῆρχον μοναχοὶ τοῦλάχιστον ἕξ, μοναὶ δὲ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι ἦσαν πλεῖσται καὶ ἅμα τῷ ἀγγέλματι δεινὴ σύγχυσις καὶ ταραχαὶ καὶ ἀνωμαλίαι ἔλαβον χώραν. Κέντρον δὲ ὄλων τῶν δυσηρεστημένων ἐκ τῆς τότε ἐπελθούσης διοικητικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεταβολῆς ἦτο ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἕξ Οἰκονόμων.

Βέβαιον εἶναι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διαμειφθείσης μακρᾶς ἀλληλογραφίας περὶ τοῦ ζητήματος τῶν μονῶν, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλοὶ κληρικοὶ ἀγωνισθέντες καθ' ὅλον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ὡς ὁ ἠγούμενος τῆς μονῆς Πλαγιᾶς ἱερεὺς Γεώργιος, οἱ ἱερομόναχοι τῆς μονῆς Λιγοβιτισίου, ὁ ἠγούμενος τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Σταμνῶν καὶ ἄλλοι πολλοὶ παραρᾶθησαν

καί, διαλυθέντων τῶν μοναστηρίων των, περιεφέροντο ἀνέστιοι μὴ θέλοντες νὰ μεταβῶσιν εἰς ξένα μοναστήρια, τιθέμενοι ὑπὸ κυβέρνησιν ἄλλων ἡγουμένων, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἔπιπλα καὶ ἐν γένει πᾶσα ἡ κινητὴ αὐτῶν περιουσία ἀνευλαβῶς ἐπὶ σκανδαλισμῷ τῶν συνειδήσεων διεσκορπίζετο καὶ ἐπωλεῖτο. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαὸς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ἐσέβετο μεγάλως τὰς μονὰς. Ἐκεῖ πιεζόμενος εὐρίσκε παρηγορίαν. Οἱ μοναχοὶ ἦσαν οἱ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ. Εἰς αὐτὰς συνερχόμενοι οἱ πρόκριτοι συνεσκέπτοντο περὶ τῶν κοινῶν ὑποθέσεων καὶ ἐκεῖ οἱ ἀρχιματωλοὶ καὶ οἱ κλέφται ἐνεψυχῶντο εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνα. Καὶ προέτεινε μὲν ὁ Πορφύριος τὴν διατήρησιν μονῶν τινων, αἵτινες προσέφερον ὑπηρεσίας κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἡ πρότασις του ἀπερρίφθη, διότι εἶχον μοναχοὺς ἐλάττους τῶν ἔξ. Ἡ Κυβέρνησις ἐνέκρινε μόνον τὴν διατήρησιν τῶν τεσσαρῶν Μονῶν Ρουβουῦ, Μυρτιάς, Κατερινούσας καὶ Κολίτσης διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 18 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος. Τεσσαράκοντα ἱερομόναχοι, κατ' ἐπίσημον πίνακα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς 18 Φεβρουαρίου 1835, διαταχθέντες νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς διατηρουμένας μονὰς ἠρνήθησαν νὰ ὑπακούσωσιν. Ἐτεροὶ δὲ ἑβδομήκοντα καὶ δύο καὶ τρεῖς μοναχοὶ μετέβησαν μὲν, ἀλλὰ παραπονούμενοι. Ἐκ τούτων φαντάζεται τις πόσα παράπονα συγγενῶν καὶ φίλων θὰ ἐγίνοντο, διὰ τὴν διάλυσιν τῶν μονῶν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου τῆς ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1835 ἐκφράζει τὴν λύπην τῆς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Πορφύριον διὰ τὴν ἀταξίαν τῶν μοναχῶν καὶ ἐντέλλεται, ἵνα διὰ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς πειθαναγκασθῶσιν οἱ τῶν διαλελυμένων μόνων μοναχοὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς διατηρουμένας μονὰς. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἠστόχησεν.

Τινὲς δὲ στρατιωτικοὶ, δυσηρεστημένοι ὄντες κατὰ τοῦ Ὁθωνοῦ, ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ δυσφορίας τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μοναχῶν ἀπεστάτησαν κατὰ τοῦ θρόνου καὶ ἐπιτηδείως ἐξῆπτον τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ λέγοντες ὅτι κινδυνεύει ἡ θρησκεία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀρχιμ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ
Ἱεροκήρυξ Ἀκαρνανίας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ὁ Χρυσόστομος».

Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον δεκαπενθήμερον θρησκευτικὸν περιοδικὸν πολυσέλιδον καὶ δι' εἰκόνων προσφόρων κοσμούμενον, προωρισμένον δὲ

κυρίως διὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν. Περιέχον ἐρμηνείας τῶν εὐαγγελικῶν καὶ ἀποστολικῶν περικοπῶν, ἐκλαϊκεῦον ἀριστουργηματικὰ τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα ποικίλα ὠφέλιμα δημοσιεῦον ἐποικοδομητικὰ δημοσιεύματα, ἀναπληροῦ πανθωμολογημένου κενὸν ὡς ἀνάγνωσμα οἰκογενειακὸν ψυχοφελές, ἡ δ' ἐπὶ τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἐπιστοασία τοῦ γνώσει τε καὶ ἡθελὶ διακρινόμενον θεολόγου κ. Δημ. Κουίμουτσοπούλου ἐγγυᾶται ἀπρόσκοπον τὴν σταδιοδρομίαν του.

Τὸν νέον συνάδελφον προσαγορεύει ἡ «Ἐκκλησία» μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης καὶ θερμῶν εὐχῶν.

Σπουδαία ἐπέτειος.

Ὁ παγκόσμιος τύπος κατ' αὐτὰς μᾶς ὑπέμνησεν, ὅτι ἤδη συνεπληρώθη ὀκταετία ἀπὸ τῆς συνάψεως ἀνακαυχῆς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐχθροπραξιῶν τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, τὴν ἐπέτειον δὲ ταύτην ἐτίμησαν ἀλλαχοῦ δι' ὑποβλητικῆς ὀλιγολέπτου ταυτοχρόνου ἐν ὀρθοστασίᾳ σιωπῆς εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς τὰ ἄπειρα τοῦ πολέμου ἐκείνου θύματα. Διότι, ὁμολογουμένως, εἶνε σπαρακτικῶς πρωτάκουστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀλληλοσπαραγμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου τούτου πολέμου: δέκα ἑκατομμύρια νεκρῶν καὶ ἰσάριθμα ζησάντων μὲν, ἀλλὰ διὰ τὴν ζωὴν νεκρωθέντων, διότι φυτοζωοῦσιν, ἀναπήρων. Ἀλλὰ μήπως ταῦτα μόνον ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου; Δὲν εἶναι τοῦ πολέμου ἐπ' ἴσης ἐπακόλουθα ἡ ἔκτοτε παρατηρουμένη ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ σύγχυσις καὶ ἀνωμαλία, ἡ καθ' ὅλου ἀρρυθμία τοῦ οἰκονομικοῦ βίου, ἡ πτωχεία, ὁ «οὐρμπανισμός», ἤτοι ἡ τάσις τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ὑπαίθρου, ὁ προσφυγισμὸς, ὁ μπολσεβισμὸς, ἡ πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ χυδαιοκρατία καὶ ὅ,τι ἂν εἴπῃ τις ἐξ ὅσων καθ' ἑκάστην βλέπομεν, ἀκούομεν καὶ δοκιμάζομεν; Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν φρονούμεν ὅτι μία τοιαύτη ἐπέτειος ὄχι μόνον πρέπει νὰ ἀγῆται πανταχοῦ ἀνάγουσα τὴν διάνοιαν πάντων εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν θυσιασθέντας, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποκτᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τε παρούσης καὶ τῶν μετέπειτα γενεῶν τὴν πρέπουσαν σημασίαν της. ἤτοι διὰ τῆς παραστάσεως τῶν φρικτῶν τοῦ πολέμου ἀποτελεσμάτων νὰ διδάσκηται ἡ ἀνθρωπότης ὅποιον εἶνε τὸ κατάντημα τῆς ἀρνήσεως τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν βάσεων τῆς ζωῆς, ἡ καὶ τῆς ἀπλῆς πρὸς αὐτὰς ἀδιαφορίας, ὡς καὶ τῆς ἀνηθίκου δι' αὐτὰν ὑποκριτικῆς περικρύψεως ἰδιοτελῶν συμφερόντων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐκτὸς τῶν δύο τακτικῶν συνδριῶν, τῇ Δευτέρᾳ καὶ Πέμπτῃ, συνήλθε καὶ εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν τῇ Τρίτῃ, καθ' ἣν διεξήλθεν ἐπισταμένως τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθὲν Νομ. Λιάταγμα περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης κτλ. καὶ ἐξήτησε τὴν τροποποίησιν ὁρισμένων σημείων αὐτοῦ. Ὡσαύτως ἡ Ἀ. Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισε ὅπως διορισθῆ ὁ κ. Μ. Γαλανός ὡς Γενικός Ἱεροκίρυξ μὲ βαθμὸν Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικροτείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, 17 τρ. μ. ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῶν Θρησκευμάτων συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικροτείας, ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Πρόδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρόν.

—Περὶ τὴν μεσημβριαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον οἱ περιοδεύοντες ἀνά τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας Πολωνοὶ Μαριαβίται, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν Μιχαὴλ Κοβάλοσκη μετὰ τριῶν Ἐπισκόπων καὶ δύο ἱερέων, συνοδευομένων καὶ ὑπὸ τῶν συζύγων αὐτῶν, μοναζουσῶν κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν παρ' αὐτοῖς σύστημα. Οἱ Μαριαβίται ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῆς λατινικῆς, ἐπιθυμοῦσι δὲ νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέχρι τοῦδε ἐπεσκέφθησαν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τοὺς Πατριάρχας Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Σερβίας καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἀνιπτύξαντες τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ὅλον ἐκκλησιαστικὸν σύστημα αὐτῶν.

—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ μετέβη τὴν ἡν μ. μ. ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, εἰς τὸν προσφυγικὸν Συνοικισμόν Καισαριανῆς ὁ Πανος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, ὁμιλήσας ἐν τῷ ναῷ πρὸ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου, περὶ τῆς σημασίας τῆς θρησκείας ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου καὶ συστήσας εἰς τοὺς γονεῖς, ὅπως ἀποστέλλωσι τακτικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν ἐν τῷ Συνοικισμῷ ὁ αἰδ. Φιλήμων Βλαχόπουλος. Ὁ τελευταῖος ἐποιήσατο ἕναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐκθέσας τὰ ἀγαθά, αἵτινα θὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς τακτικῆς φοιτήσεως τῶν παιδῶν εἰς αὐτό.

—Ἡ εὐλογία καὶ ἐπιθυμία τοῦ Μακαριωτάτου

ἵδρυθεῖσα Χριστιανικὴ Ἐνωσις τῶν Ὁρθοδόξων Ἀθηνῶν προάγεται, χάριτι θεῆς, καὶ κερποφορεῖ. Ἡδὴ ἱδρῦθησαν δύο τμήματα τῆς Ἐνώσεως ἐν ταῖς Ἐνοριαῖς Ἀγ. Ζώνης καὶ Ἀγ. Ἀρτεμίου. Ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Ζώνης χάριν τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου, κηρύττει κατὰ Κυριακὴν ὁ μ. μ. ὁ Πανος, Πρωτοσύγκελλος Μιχ. Κωνσταντινίδης, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ὅλην ἐποπτεῖαν τῆς Ἐνώσεως. Μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τῶν ὡς ἴνω Ἐνοριῶν παρατηρεῖται ἐνθουσιασμός καὶ ἐνδιαφέρον ἄβυσσον ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Ἐνώσεως.

—Ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου συνήλθε τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γεν. Φιλ. Ταμείου καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὡς ἡμέραν τῶν πτωχῶν, 14 Δεβρίου, θὰ διενεργηθῇ ὑπὸ τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων ὁ εἰθισμένος ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἔρανος. Πρὸς μελέτην τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἔρανου καὶ τῆς ὅλης ὁργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς αὐτοῦ συνεστήθη ἑπταμελὴς Ἐπιτροπὴ. Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως τὸ Γεν. Φιλ. Ταμεῖον ἔλθῃ ἄρωγόν εἰς τὸ Ἐκκλησ. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης.

—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ 13 τρ. μ., ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἄγων τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἐτέλεσεν ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τὴν θείαν Λειτουργίαν μετὰ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως κ. Θεοκλήτου καὶ Βρεσθένης κ. Ἀνθίμου, τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ δωδεκάδος Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων, ἔθαλε δὲ κατ' αὐτὴν ὁ χορὸς τῶν μαθητῶν τῆς Ἱεραρίου Ἐκκλησ. Σχολῆς. Ἐν τῷ Ἱερῷ βήματι παρίσταντο τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἅπαντες οἱ ἐν Ἀθήναις ἐπίσκομοι Ἀρχιερεῖς, ἱκανὸν δ' ἐκκλησίασμα ἐπλήρου τῶν Ναῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔφερον μαγδίαν μετὰ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, προπορευομένων τῶν μαθητῶν τῆς Ἱεραρίου Σχολῆς. Ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἦσαν παρατεταγμένα τὰ ὄρφανὰ κοράσια τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ψάλλοντα τὴν «φήμην» τοῦ Μακαριωτάτου κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσεφώνησαν τὸν Πρωθυεράρχην ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου, ἐκ δὲ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡρώδων, εἰς οὓς ἀπήντησεν εὐχαριστῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ὡσαύτως προσεφώνησεν αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἀθηνῶν ὁ αἰδ. κ. Κ. Ρομανός, ἐκφράσας τὴν μεγάλην χάριν τοῦ Κλήρου καὶ τὴν ἐγνωσμένην αὐτοῦ διὰ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ μύχθους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Οὗτος δὲ ἀπήντησε βεβαιώσας ὅτι θὰ ἐπικολουθήσῃ ἀγωνιζόμενος πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου πλήθος λαοῦ κατέκλυε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ἐν σάματι προσήλθον τὰ μέλη τῆς ἐξ Ἀρχιερέων τῶν νέων χωρῶν ὑπὸ τὸν Σεβ.

Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῆς διοικήσεως τῶν ἐν αὐταῖς ἱερῶν Μητροπόλεων, Ὑπουργοὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων σχολῶν καὶ οἱ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας, πρὸς οὗς ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος νὰ ὁμιλήσῃ, ἀπαντήσας εἰς προσφωνήσιν των, καὶ νὰ παραστήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μορφώσεώς των, ὡσαύτως δὲ τὰ Προεδρεῖα διαφόρων ὀργανώσεων καὶ Σωματείων. Τὴν ἐσπέραν παρεκάθισαν εἰς δειπνὸν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου καὶ ἅπαντες οἱ παρεπιδησόντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Πρωτοσυγγέλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὴν δὲ Κυριακὴν κατελήθον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Πειραιᾶ, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης καὶ τὴν διδασκαλίαν πρὸς τὸ συρρεῦσαν πυκνότερον ἐκκλησίασμα. Ἐδέχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου τῆς πόλεως τὰ συγχαρητήρια τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ Πειραιῶς, προσφωνησάντων τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως καὶ τοῦ κ. Δημάρχου Πειραιῶς καὶ ἀπαντήσαντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Προσῆλθον δὲ καὶ τὰ ὄρφανά τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος προσκομίζοντα ἄνθη εἰς τὸν προστάτην αὐτῶν. Μετὰ τὴν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ ὑποδοχὴν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου καὶ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως μετέβη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Ν. Κοκκινιάν, ἐνθα ἐγκατεστάθησαν περὶ τὰς 40,000 προσφύγων, καὶ ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἶτα δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σχολείου, εἰς ἣν συνέρρευσε ἀπειρὸν πλῆθος προσφύγων, ὁμιλήσας πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συστήσας εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται ἐκ τῆς προσφάτου συμφορᾶς αὐτῶν, ἀλλὰ μετὰ θάρρους καὶ δραστηριότητος νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ ἔργον τῆς ἀναδιουργίας. Τὴν μεσημβρίαν ἐφιλοξενήθη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρὰ τῷ Θεοφίλ. Ἐπισκόπῳ Σταυρουπόλεως. Ἄπαντες οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Ἀρχιερεῖς τῆς Π. καὶ τῆς Ν. Ἑλλάδος συνεχάρησαν διὰ τηλεγραφημάτων τὸν ἑορτάζοντα. Ὁμοίως συνεχάρησαν αὐτὸν τηλεγραφικῶς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἄλλοι Πρόεδροι Ἀυτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Πρῶτον δὲ τηλεγράφημα ἐλήφθη τὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν Βίλνῳ τῆς Πολωνίας ἐσκοπεῖτο ἡ σύγκλησις συνεδρίου τῶν ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ κατοικῶν ἐπισκόπων πρὸς συζήτησιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δύναται νὰ διαδοθῇ ἡ οὐνία εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς Πολωνίας. Ὁ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν μεταστὰς Παῦλος Μορόζωφ θὰ ἀνεγίνωσκεν ὑπόμνημα «περὶ τοῦ πῶς δεῖ διαδοθῆναι τὴν οὐνίαν».

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Ἐκ Μόσχας ἀγγέλλεται ὅτι ἔφθασεν ἐκεῖ ἐκ Παρισίων ὁ γνωστὸς πρωτοεργάτης τῆς οὐνίας Ὁ Herbigny, ὅστις ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῶν ἐν Ρωσίᾳ ὀπαδῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ

τῶν Σοβέτ συμφωνίας. Πρὸς τοῦτον ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν τὸ Βατικανὸν προήγαγε τὸν ἀπεσταλμένον του εἰς ἐπίσκοπον.

—Εἰς τὴν ἐνορίαν τῶν Παρισίων 4397 κυρίαὶ ἔχουν ἀναλάβει τὴν κατήγησιν 47687 παιδίων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Ἀναγινώσκουμεν ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὰ ἑκατομμύρια τῶν μουσουλμάνων ὑπηκόων τῆς, προσεφερέν εἰς τὸν μουσουλμανικὸν κόσμον τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῃς μεγαλοπρεπὲς τέμενος, οὐνινοσ τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν ἐσχάτως μετὰ λαμπρότητος ἐξαιρετικῆς, μετεχόντων τοῦ ὑποτελοῦς Σουλτάνου τοῦ Μαρόκου καὶ ἄλλων μουσουλμάνων ἀρχηγῶν. Εἰς τοὺς ἀρχηγούς τούτους καὶ τὸν Σουλτάνον παρεσχέθησαν τιμαὶ ἄφθονοι καὶ ἐκθαμβωτικαί.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου («Σκήτη Βεροίας») ἐκτίθησιν τὸ τρίτον εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν μισθωσιν ἐπὶ μίαν πενταετίαν 1| ἐνὸς κήπου βοιῶν ἐν θέτει Κήπων [Μπαγυσελίτια] Βεροίας 2| τῶν μεταξὺ Μελίκης καὶ Νεοκάστρου, Κουτλῶν καὶ Μπρμπῶν καὶ ἐν τῇ θέτει Πουρνιά [μεταξὺ Ῥαδίνης καὶ Σουκῆς] ὑπομύλων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Βεροίᾳ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1926 ἡμέρᾳ Τετάρτην ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. ἐν τῷ συνθεῖ τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γεωργίου Μανωλίδου. Οἱ ἔροι τῆς μισθώσεως εὐρίσκονται εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰς τὴν Μητρόπολιν Βεροίας. Ἐν Βεροίᾳ τῇ 9 Νομβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Στ. Μ. Μακρυοράχης προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικίασιν τὸ δάσος Σουκῆς πρὸς ἐξαγωγήν διαφόρων [200] χιλ. ὄκ. ξυλανθράκων διὰ τὴν δασικήν περίοδον τοῦ ἔτους 1927 ἐπὶ τῇ δάσει ἐγκριμένου πίνακος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνθεῖ τόπῳ δημοπρασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ 21 Νηβρίου τρέχοντος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ξενοφάντος Συλλοπούλου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συνγωνισθῶσι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Στ. Μ. Μακρυοράχης τῇ 8η Ν[ο]υ1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη Διακρυτεῖς ὅτι ἐπαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία τῆς ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ τῆς περιφέρειας τῆς Μονῆς Γαλατάκη κτημάτων αὐτῆς συμφώνως μετὰ τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ τῆς παρούσης διακηρύξεως μας, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 Ε. Ε. διακηρύξεώς μας. Τὸ ἄρθρον 2 τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων τροποποιεῖται οὕτως «ἡ ἐνοικίασις θεωρεῖται ἀρχομένη ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου καὶ λήγει τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ πάροδον τῶν ἑξ ἔτων. Εἰς τὸ ἄρθρον 12 προστίθεται «ὁ ἐνοικιαστὴς ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν ἀπάντων τῶν ἐξόδων τὰ ὅποια ἤθελε κάμει ἡ Μονὴ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐνοικιαζομένων κτημάτων μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως τοῦ ἐνοικιαστῆρου τοῦ ἔτους τῆς ἐνοικιάσεως» ἡ πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται δι' ἑτήσιον ἐνοίκιον τὸ ποσὸν τῶν δρ. τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων (3.500). Ἡ

δημοπρασία ενεργήθησεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ τῇ 10ῃν Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ῆς π. μ. μέχρι τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ δάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατᾶ τῇ 10 Νοεμβρίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγλίον I. M. Μακαριωτίστῃς προκηρτίζει ὅτι τὴν 5ῃν Δίλιον ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὧρ 10ην π. μ. μέχρι τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας ενεργήθησεται ἐν Δομβραίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θεόδωρου Κωνσταντίνου. Κατασιμλάδῃ ἐπικρατικῆ πλειοδοτικῆ δημοπρασίᾳ πρὸς πενταετῆ ἐνοικίασιν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Νεοχωρίου ἑσπεῶν κτημάτων τῆς Μονῆς, πρώτη προσφορὰ ἰσχύει τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3000 ἐτησίως. Ἐν M. Μακαριωτίστῃς τῇ 10ῃ Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγλίον I. M. Ζερμπίτῃς διακηρτίζει ὅτι τῇ 28ῃ τρέχοντος μηνὸς ἐ. ἔ. ἐπαναλαμβάνεται ἐν Ξηροκαμπίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Φάριδος καὶ τοῦ τῆς M. ἀντιπροσώπου ἢ πλειοδοτικῆ ἐξαετοῦς ἐνοικίασεως δημοπρασίᾳ, συμφώνως τοῖς ἔσοδος κλπ. τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, τόσον τῶν προστεθέντων τεμαχίων ὅσον καὶ τῶν ἀποσπασθέντων καὶ τῶν μὴ ἐν τῇ ἀρχικῇ διακηρύξει συμπεριληφθέντων κτημάτων τῆς Μονῆς. Σχετικῶς ἔσοδος καὶ κτηματοκατάλογος εἰσὶ κατασσεβιμένοι ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ Φάριδος. Οὐδεὶς γίνεταί δεκτὸς ἄνευ ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ. Ἐν I. M. Ζερμπίτῃς 7 Νόλου 1926.

Τὸ Ἡγλίον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς M. Ζωοδόχου Πηγῆς διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικίασεως τὸ δικαίωμα τῆς ὑλοτομίας ἐξακοσίων ζυγίων (ἀρ. 600) ἀγρότων καυσόξυλων ἐκ τοῦ πευκοδάσους τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ἔσοδος καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 ἐ. ἔ. διακηρύξεως μας, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Κοινότητος Πόρου καὶ ἐν τῷ τῆς Μονῆς, ἔσοδος αἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ενεργήθησεται ἐν Πόρῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τὴν 28ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὧραν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας N. Λάμψα καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγλίου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ.

Τὸ Ἡγλίον τῆς I. M. Σταγιάδων δηλοποιεῖ ὅτι τὴν 28ην Νοεμβρίου 5ην καὶ 12 Δεβρίου 1926 ενεργήθησεται ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπος πλειοδοτικῆ δημοπρασίᾳ πενταετοῦς ἐνοικίασεως τοῦ χειμερινοθερινοῦ λειβαδίου «Ροκλόδου» τῆς ὑπὸ τὴν διοικήσιν τοῦ I. M. ὑπὸ τοὺς ἔσοδος καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως του, ἡς γνῶσιν δύνανται νὰ λαμβάνωσιν οἱ βουλομένοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Ἐν τῇ I. M. Σταγιάδων τῇ 8ῃ Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγλίον τῆς I. M. Ἀγίων Πάντων διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Λιάτραις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χρηστῆ Παναγοπούλου ἔσθεν τοῦ γραφεῖου αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τῇ 21ῃ Νόλου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ

ὧρα 10-12 π. μ. ἰον αἱ ἐν τῇ ὁδῷ Καλαδρῶτων χαμοικίαι μετὰ τοῦ κλιβάνου διὰ μίαν πενταετίαν. 2ον] Τὸ ἐν Ψαροφάτῃ κτήμα μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ χαμοικίας διὰ μίαν τετραετίαν, καὶ οἱ βουλομένοι νὰ πλειοδοτήσωσιν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ἔσοδος τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένη ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθώματος ἰσχύει διὰ μὲν τὰς χαμοικίας καὶ κλιβάνον τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 16,000 διὰ δὲ τὸ κτήμα 4000. Ἐν τῇ Μονῇ Ἀγίων Πάντων Ἡάντων τῇ 1ῃῃ Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν χειμερινῆς ἐνοικίασεως αἱ ἐν ἑσσοῖς: Στέρνα Φλαμπουράρη, Καλόγριας Λάκκα μόνον τὸ δασῶδες. Προφήτης Ἡλίας καὶ Μεγάλῃ Βίγλα δασοχορτονομαί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ενεργήθησεται τὴν 21ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν ὧραν 10 π. μ.—12ην μεσημβρινὴν ἐν Καλαδρῶταις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Παναγιώτου Κаланτζῆ. Ὡς πρώτη διακηρύξεως καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογραφῷ καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ ἁγίας Λαύρας τῇ 9ῃ Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἁγίας Μονῆς Γαλατᾶ διακηρτίζει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ δικαίωμα τῆς ὑλοτομίας ἐκ τῆς διανοίξεως ἀντεμνηστικῆς ζώνης ἐπὶ τῶν ἔσοδος τοῦ δημοσίου δάσους καὶ τοῦ δάσους τῆς μονῆς Γαλατᾶ καὶ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἀναλογούντος ἐξ ἐκάστου τῶν δασῶν πενήκοντα (50) κυβικῶν μέτρων ξυλείας στρογγύλης καὶ γαρνιτούρας πεντακοσίων ζυγίων καυσόξυλων ἐκ πύκης καὶ δέκα χιλιάδων (10000) ξυλανθράκων συμφώνως μετὰ τοὺς ἔσοδος συγγραφῆς ὑποχρεώσεως ἡς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐθείας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἰσχύει διὰ μὲν τὴν ξυλείαν εἰς δραχμῶν εἴκοσι πέντε (25) κατὰ κυβικὸν μέτρον διὰ δὲ τὰ καυσόξυλα εἰς δραχμῶν δύο (2) κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατὸν ὀκτώδων καὶ διὰ τοὺς ξυλανθράκους εἰς λεπτὰ τίσσαρα κατ' ὄγκον. Ἡ δημοπρασία ενεργήθησεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ῆς π. μ. μέχρι τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ δάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱ. Μονῇ Γαλατᾶ τῇ 10 Νοεμβρίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΟΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθύντης
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38